

AALBORG UNIVERSITET

Kandidaten I socialt arbejde

Forside

Speciale opgave

Navn:	Amanda Larsen
Studienr.:	20157084
Semester:	4. semester
Modul:	Speciale
Titel:	Kommunalmedarbejderens handlemuligheder i reform- og aftaletekster indenfor kontanthjælpsområdet i perioden 2013-2023
Antal anslag:	129.841
Dato:	31/05-2024
Vejleder	Trond Beldo Klausen

Abstract

The purpose of this thesis is to clarify and problematize the options that the social worker in practice gets through social assistance reforms. To do so this thesis makes use of discourse analysis as an analytical strategy. The analytical strategy is inspired and based on the French philosopher Michel Foucault's archaeology of knowledge. On a practical level the analyze is a matter of analyzing selected quotations from four different social assistance reforms to throw a light on potential discourses. Subsequently the thesis uses subjectification theory to problematize the potential discourses and their implications on the social worker in practice. In connection to this the thesis includes relevant research and theory. For instance, theory about empowerment, street-level bureaucracy etc. The thesis also includes relevant research. All in all, this thesis contributes to the assumption of that the social worker in practice is exposed to cross pressure; a pressure that can be difficult to handle in the working life of the social worker.

Indholdsfortegnelse

Indledning og problemstilling	4
Problemformulering	5
Metodisk fremgangsmåde	5
Litteratur og forskning på beskæftigelsesområdet	6
Afgrænsning og begrebsafklaring	8
<i>Opgavens empiri: reform- og aftaletekster</i>	<i>8</i>
"Aftale om en reform af kontanthjælpssystemet – flere i uddannelse og job" (2013)	9
"Aftale om et kontanthjælpssystem hvor det kan betale sig at arbejde – Jobreform fase I" (2015)	10
"Aftale om mere enkle og skærpede sanktioner, styrket kontrol med snyd og færre fejludbetalinger" (2018)	10
"Aftale om nyt kontanthjælpssystem med plads til børnene" (2022)	11
"Aftale om Nyt kontanthjælpssystem - flere i arbejde, enklere regler og færre børn i lavindkomst" (2023)	11
Vidensteoretisk ståsted og analysestrategi	12
<i>Socialkonstruktivisme</i>	<i>12</i>
<i>Analysestrategi</i>	<i>13</i>
<i>Den videnskabsarkæologiske analysestrategi</i>	<i>13</i>
Objekter	14
Subjektpositioner	14
Begrebsnetværk	14
Strategier	14
<i>Analysestrategiens udførelse</i>	<i>15</i>
Analyse	15
<i>"Aftale om en reform af kontanthjælpssystemet – flere i uddannelse og job" (2013)</i>	<i>16</i>
Første udsagn	16
Andet udsagn	18
Tredje udsagn	19
Fjerde udsagn	20
Femte udsagn	21
Sjette udsagn	21
Syvende udsagn	22
Ottende udsagn	24
Niende udsagn	25
<i>Mulige diskurser i "Aftale om en reform af kontanthjælpssystemet – flere i uddannelse og job"</i>	<i>26</i>
Hjælpe-diskurs	26
Ansvars-diskurs	26
Arbejdes-diskurs	27
Jobrettet-diskurs	27
Indflydelse-diskurs	27
<i>"Aftale om et kontanthjælpssystem hvor det kan betale sig at arbejde – Jobreform fase I" (2015)</i>	<i>28</i>
Tiende udsagn	28
Ellevte udsagn	29
Tolvte udsagn	30

<i>Mulige diskurser i "Aftale om et kontanthjælpssystem hvor det kan betale sig at arbejde – jobreform fase I"</i>	31
Hjælpe-diskurs.....	31
Ansvars-diskurs.....	31
Arbejdes-diskurs.....	32
<i>"Aftale om mere enkle og skærpede sanktioner, styrket kontrol med snyd og færre fejludbetalinger" (2018)</i>	32
Trettende udsagn.....	32
Fjortende udsagn	33
Femtende udsagn	34
<i>Mulige diskurser i "Aftale om mere enkle og skærpede sanktioner, styrket kontrol med snyd og færre fejludbetalinger"</i>	35
Hjælpe-diskurs.....	35
Ansvars-diskurs.....	36
Jobrettet-diskurs.....	36
Indflydelses-diskurs	36
<i>"Aftale om nyt kontanthjælpssystem med plads til børnene" (2022)</i>	37
Sekstende udsagn.....	37
Syttende udsagn	38
Attende udsagn	39
<i>Mulige diskurser i "Aftale om nyt kontanthjælpssystem med plads til børnene" (2022)</i>	39
Hjælpe-diskurs.....	40
Ansvars-diskurs.....	40
Indflydelses-diskurs	40
<i>Opsamling på diskursanalysen</i>	40
Diskurserne i spil	41
Økonomien i et jobcenter.....	41
Street-level bureaucracy.....	42
Empowerment.....	43
Magt.....	44
Subjektivering.....	45
Kommunalmedarbejderen	46
Kommunalmedarbejderen i diskurserne	47
Delkonklusion	49
Kommunalmedarbejderen i arbejde.....	50
Afrunding	57
Litteraturliste	59

Indledning og problemstilling

I fjerde kvartal i 2023 var 91.300 personer på kontanthjælpsydelser i Danmark, hvilket er et historisk lavt tal (Danmarks statistik, 2024). For at få kontanthjælpsydelser i Danmark, så skal man henvende sig til sin kommune. Det bliver herefter de kommunale jobcentres opgave at vurdere, om man som borger lever op til de betingelser, som gør, at man kan modtage kontanthjælp (Borger.dk, 2024). For at kunne modtage kontanthjælp skal man ikke være i stand til at forsørge sig selv enten igennem andre ydelser som for eksempel dagpenge eller pension, et arbejde, en formue eller en ægtefælle (Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, 2024). En yderligere betingelse for at få kontanthjælpsydelser er, at man står til disposition for det danske arbejdsmarked, og hvis man er gift, at ens ægtefælle også gør (Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, 2024).

Det er altså kommunen og dermed jobcentre, som skal stå for at hjælpe den enkelte i job eller tættere på arbejdsmarkedet. Det skal ske ud fra loven om en aktiv beskæftigelsesindsats (Beskæftigelsesloven, 2024). Men det er ikke kommunerne, som står for lovgivningen, som er på området. Det er derimod staten, som fastsætter den gældende lovgivning. Og netop det med lovgivningen på området, synes at være til megen diskussion, især på baggrund af, at TV-2 sendte dokumentaren "Håbløst arbejde". En dokumentar som fortæller, hvordan syge kontanthjælpsmodtagere føler de bliver gjort mere syge af den hjælp, som systemet giver dem (TV2, 2022). Som følge heraf blev jobcentre sat til debat, og flere partier mente, at det var nødvendigt, at der skulle ske reformer på området (TV2.dk, 2022).

Et område, som i forvejen har set adskillige nye reformer og aftaler gennem de senere år, herunder blandt andet "Aftale om en reform af kontanthjælpssystemet – flere i uddannelse og job" (2013), "Aftale om et kontanthjælpssystem hvor det kan betale sig at arbejde – jobreform fase I" (2015), "Aftale om mere enkle og skærpede sanktioner, styrket kontrol med snyd og færre fejludbetalinger" (2018), "Aftale om nyt kontanthjælpssystem med plads til børnene" (2022) og nu senest "Aftale om Nyt kontanthjælpssystem – flere i arbejde, enklere regler og færre børn i lavindkomst" (2023). Reformerne og aftalerne italesætter, hvordan man skal agere i arbejdet med kontanthjælpsmodtagere. At der er mange aftaler på spil historisk inden for kontanthjælpsområdet, kan muligvis være et problem, da det kan blive svært for de medarbejdere - der arbejder inden for området - at leve op til de forventninger, som bliver dem pålagt, da forventningerne tager form og kan skifte afhængig af de enkelte aftaler. Det er således tænkeligt, at medarbejderen for eksempel skal

søge at leve op til nye forventninger samtidig med, at denne skal leve op til forventninger, der er til stede i forvejen. I forlængelse heraf kan man tænke i, at det kan være et problem for medarbejderne at skulle leve op til nye forventninger, hvis denne samtidig ikke lever op til allerede eksisterende forventninger. Det er også tænkeligt, at det kan være svært at navigere inden for et område, hvor der - som skildret i det foregående – sker ændringer løbende; ændringer, som man skal forholde sig til i praksis.

På baggrund heraf forekommer det interessant at dykke ned i og kigge på de reformer og aftaler, som er lavet og implementeret inden for beskæftigelsesområdet. Nærmere bestemt at kigge på, hvilke forventninger, som er til stede i forhold til, hvad medarbejderne skal kunne og gøre i arbejdet med kontanthjælpsmodtageren, og om mulige ændringer af disse forventninger øver negativ indflydelse på medarbejderens virke. Således formuleres følgende problemformulering:

Problemformulering

Hvilke handlemuligheder får kommunalmedarbejdere stillet til rådighed i aftale- og reformteksterne på beskæftigelsesområdet med kontanthjælpsmodtagere, og hvilke mulige problemstillinger opstår her af?

Metodisk fremgangsmåde

Med øje for at svare på opgavens problemformulering, så benyttes følgende fremgangsmåde.

For det første indgår afsnittet ”Litteratur og forskning på beskæftigelsesområdet”, hvor opgaven skriver sig ind på litteratur og forskning inden for beskæftigelsesområdet.

For det andet indeholder opgaven afsnittet ”Afgrænsning og begrebsafklaring”, hvor opgaven foretager en afgrænsning af området og kommunalmedarbejderen. Afsnittet bruges samtidig til at redegøre - i overordnede vendinger - for den empiri, som opgaven tager udgangspunkt i.

For det tredje rummer opgaven afsnittet ”Videnskabsteoretisk ståsted og analysestrategi”, hvor der bliver redegjort for selvsamme.

For det fjerde indgår afsnittet ”Analyse”, hvor der foretages en diskursanalyse af udvalgte citater fra udvalgte reform- og aftaletekster.

For det femte indgår afsnittet ”Diskurserne i spil”. I dette afsnit bevæger opgaven sig først på et redegørende niveau, idet der redegøres for relevant teori, der skal sættes i spil efterfølgende. Herefter bevæger opgaven sig tilbage på det analytiske niveau for til sidst at gå over til at diskutere.

For det sjette og sidste indgår afsnittet "Afrunding", hvor der følges op på opgaven og opgavens problemformulering.

Litteratur og forskning på beskæftigelsesområdet

Det følgende afsnit giver et indblik i noget af den litteratur og forskning, som er på beskæftigelsesområdet. I og med at der er rigtig meget forskning og litteratur på området, så er der udvalgt litteratur, som behandler og bevæger sig inden for kontanthjælpsområdet.

Dansk socialrådgiverforening har i 2015 lavet en undersøgelse af status på beskæftigelsesreformerne. Den belyser netop kontanthjælpsreformens (2013) implementering i jobcentrene. Den viser blandt andet, at det nye visitationssystem fungerer godt, men at det stadig er socialrådgiveren selv, som står med visitation, selvom visitationen kan have en tværfaglig karakter. Den viser også, at samlevende par har fået det sværere, fordi de bliver ramt hårdt af, at de skal forsørge hinanden. En yderligere ting er også, at selvom loven foreskriver, at aktivitetsparate kontanthjælpsmodtagere har ret til en mentor, så er det ikke alle, som får det tilbudt (Dansk Socialrådgiverforening, 2015).

"Frontlinjearbejdet i levering af aktiv beskæftigelsespolitik" er en artikel skrevet af Dorte Caswell og Flemming Larsen (2015). Artiklen beskriver, hvordan frontlinjemedarbejderen er med til at udføre den politik, som er på området. Artiklen beskriver blandt andet, at den aktive beskæftigelses indsats har ændret den måde, hvorpå frontlinjemedarbejderne arbejder. Systemet er blevet mere reguleret, og det betyder, at medarbejderens professionelle rolle bliver mindre, da systemet i højere grad bliver reguleret af regler, som medarbejderen skal følge. Dog synes det, at kontanthjælpsreformen (2013) har haft en betydning for frontlinjemedarbejderen, der nu arbejder ud fra en mere helhedsorienteret indsats (Caswell og Larsen, 2015).

Mathias Herup Nielsen og Niklas Andreas Andersens artikel "Når styringens ambitioner udfordres af praksis" (2016) belyser problematikken ved en Foucaults governmentality analyse, da der som oftest ikke tages hensyn til det praktiske aspekt, som politisk styring også er indlejret i. Denne problematik tager Nielsen og Andersen udgangspunkt i, ved at de mener, at der er meget at vinde ved også at kigge på praksis. Og dermed ønsker de at kigge på forholdet mellem et lokalt beskæftigelsesråd og et jobcenter. Og hvordan den ønskede politik, som ønskes på området, bliver ført ud i virkeligheden (Nielsen & Andersen, 2016).

Mathias Herup Nielsen, Tanja Dall og Mikkel Bo Andersen har i 2022 udgivet artiklen "Disciplin og omsorg i det hybride jobcenter", hvor de har undersøgt, hvordan kontanthjælpsmodtagere

oplever omsorg og disciplin i et jobcenter. De finder ud af, at de fleste kontanthjælpsmodtagere ser systemet som både omsorgsfuldt og disciplinært og sjældent som enten eller. De inddeler borgernes oplevelser i tre hybrider. Hybrid 1: hvor kontanthjælpsmodtageren forbinder omsorg og disciplin direkte med aktører, og de oplever, at de får begge dele at føle fra forskellige personer i systemet. Hybrid 2: hvor kontanthjælpsmodtagerne skelner mellem aktør og system, hvor aktøren ses som omsorgsgivende, og systemet ses som disciplinerende, hvor det er systemet, som påvirker aktøren og udfordre aktørens omsorg. Hybrid 3: hvor kontanthjælpsmodtageren oplever omsorg og disciplin i forskellige tidsdimensioner, hvor kontanthjælpsmodtagerens tidligere oplevelser om disciplin har indflydelse på, hvordan kontanthjælpsmodtageren oplever omsorg i nye oplevelser (Nielsen, Dall & Andersen, 2022).

Endnu en interessant undersøgelse på området er ”Kvalitativ undersøgelse af langvarige kontanthjælpsforløb” lavet af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i 2022. Denne undersøgelse belyser netop, at der er nogle ting ved den nuværende lovgivning, som gør det svært for jobcentermedarbejdere at hjælpe kontanthjælpsmodtagere, som har været i systemet længe. Den belyser blandt andet, at kontanthjælpsmodtageres problemer kan være af så kompleks karakter, som gør, at det er svært at få givet den rigtige hjælp. Og at det netop er jobcenteret, som kommer til at stå med at skulle hjælpe kontanthjælpsmodtageren med alle dens problemer, fordi den mangler opbakning fra de andre systemer, som jobcenteret skal samarbejde med. Men også, at der er for mange dokumentationskrav, som tager tiden fra jobcentermedarbejderen i arbejdet med kontanthjælpsmodtageren (Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, 2022). Og dermed synes denne undersøgelse også at understøtte den førnævnte undersøgelse fra 2015, som netop også italesætter, at socialrådgiveren ofte står alene med håndtering af kontanthjælpsmodtageren, der har problemer udover ledighed.

Vive har i samarbejde med Københavns kommune lavet en undersøgelse af borgeroplevelser af Københavns jobcenter. Denne undersøgelse viser blandt andet, at aktivitetsparate kontanthjælpsmodtagere er overordnet tilfredse med deres oplevelser i jobcentret. De oplever i høj grad at kunne spørge deres sagsbehandler til råds, de oplever også, at de selv bidrager til deres sag. Undersøgelsen viser også, at jobparate kontanthjælpsmodtagere generelt er tilfredse med deres oplevelser i jobcenteret. Dog er det kun halvdelen, som er tilfredse med den fremdrift, som de oplever i forløbet (Vive, 2022).

Afgrænsning og begrebsafklaring

Da beskæftigelsesområdet er et meget bredt område og involverer mange forskellige grupper, så synes det vigtigt at afgrænse området, og derfor har denne opgave valgt at fokusere på kommunalmedarbejderens arbejde med kontanthjælpsmodtagere; både de aktivitetsparate og jobparate.

Opgaven har valgt at bruge kommunalmedarbejderen som samlebetegnelse for dem, som har med beskæftigelsesindsatsen at gøre i kommunen. Dette gøres med henblik på, at man som læser får en forståelse af, at beskæftigelsesindsatsen ligger hos kommunen, og at det er kommunens ansvar at føre den for altid gældende lovgivning ud i virkeligheden (Beskæftigelsesloven, 2024).

Kontanthjælpsmodtagere bliver delt op i de jobparate og aktivitetsparate. De jobparate er dem, som indenfor tre måneder vil kunne tage et ordinært arbejde (Borger.dk, 2024), og de aktivitetsparate er dem, som ikke vil kunne påtage sig et ordinært arbejde inden for 3 måneder, da disse udover ledighed også har andre problemer (Borger.dk, 2024).

Opgavens empiri: reform- og aftaletekster

I forbindelse med opgavens diskursanalyse, så er der blevet udvalgt fem reform- og aftaletekster indenfor kontanthjælpsområdet. Disse består af "Aftale om en reform af kontanthjælpssystemet – flere i uddannelse og job" (2013), "Aftale om et kontanthjælpssystem hvor det kan betale sig at arbejde – Jobreform fase I" (2015), "Aftale om mere enkle og skærpede sanktioner, styrket kontrol med snyd og færre fejludbetalinger" (2018), "Aftale om nyt kontanthjælpssystem med plads til børnene" (2022) og sidst og ikke mindst "Aftale om Nyt kontanthjælpssystem – flere i arbejde, enklere regler og færre børn i lavindkomst" (2023).

Udvælgelsen af teksterne er sket på baggrund af, at opgaven ønsker at se på, hvilke handlemuligheder som kommunalmedarbejderen får stillet til rådighed i lovgivningen. Teksterne berører netop lovgivningen inden for området, og hvordan medarbejdere inden for området skal agere og handle. Da opgaven samtidig ønsker at kigge på udviklingen, som har været på området, så synes det relevant at bruge reform- og aftaletekster over tidsperioden 2013-2023, da disse netop giver et indblik i den på daværende gældende lovgivning. Der er i opgaven valgt de reform- og aftaletekster som har øje for kontanthjælpsmodtagere, da opgaven netop ønsker at kigge på kommunalmedarbejderens arbejde i forhold til kontanthjælpsmodtagere.

I det efterfølgende indgår korte redegørelser af de forskellige reform- og aftaletekster i kronologisk tidsmæssig rækkefølge.

”Aftale om en reform af kontanthjælpssystemet – flere i uddannelse og job” (2013)

I 2013 blev Regeringen, som på daværende tidspunkt bestod af Socialdemokratiet, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti, enig med Venstre, Dansk Folkeparti, Det Konservative Folkeparti og Liberal Alliance om at lave en reform af kontanthjælpssystemet. På daværende tidspunkt var 135.000 personer på kontanthjælp. Og man var enig om, at det tidligere kontanthjælpssystem ikke fungerede optimalt, da der var for mange, som blev parkeret som passiv, og dermed fritaget fra en aktiv indsats. Dette ville man lave om på gennem reformen, og kontanthjælpsmodtageren skulle nu mødes med klare krav og forventninger (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 1).

Man laver en inddeling for hvem, som kan få kontanthjælp. Alle under 30 år uden en kompetencegivende uddannelse skal ikke længere have kontanthjælp, men uddannelseshjælp, hvilket betyder at målet for dem ikke længere er et arbejde, men en uddannelse (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 2).

Kontanthjælpsmodtageren skal mødes af et effektivt rådighedssystem og sanktionssystem, hvilket blandt andet betyder, at kontanthjælpsmodtageren skal have to samtaler med kommunen inden for tre måneder, som skal være med til at bringe denne tættere på et job. Der indføres også et nyt visitationssystem, og samtidig skal kontanthjælpsmodtageren mødes med krav om at arbejde for kontanthjælpen. Det betyder også, at der indføres klare sanktioner for ikke at leve op til de krav, som stilles for at kunne modtage kontanthjælp. I den forbindelse er det også vigtigt at understrege, at der skal tages højde for udsatte kontanthjælpsmodtagere, og at de ikke altid har mulighed for at leve op til de krav, som bliver dem stillet. Hvilket i forlængelse heraf også betyder, at disse kontanthjælpsmodtagere skal mødes af en helhedsorienteret indsats, hvor der tages stilling til deres problemer ud over ledighed (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 8-10). Samtidig indføres der en gensidig forsøger pligt for samlevende over 25 år, ligesom tilfældet er med ægtepar. Ønsket med reformen er også, at kontanthjælpsmodtageren skal have mere indflydelse i egen sag. Og der skal indføres et stærkt samarbejde mellem jobcenter og virksomhed (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 12-13).

Desuden indføres der et nyt refusionssystem for kommunen, hvor det ikke længere skal kunne betale sig at kontanthjælpsmodtagere bliver sat som passiv, men at de derimod får en indsats, som kan bringe dem tættere på et job (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 14).

["Aftale om et kontanthjælpssystem hvor det kan betale sig at arbejde – Jobreform fase I" \(2015\)](#)

I 2015 blev Regeringen, som bestod af Venstre, enig med Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti om, at det skal kunne betale sig at arbejde. Dette sker ved, at man er enig om at indføre et kontanthjælpsloft, hvor det derfor bedre kan betale sig at tage et lavtlønnet job (Beskæftigelsesministeriet, 2015, s. 1-2). Der indføres ligeledes et krav om, at kontanthjælpsmodtageren skal arbejde 225 timer inden for 12 måneder for at have ret til den fulde kontanthjælp. For ægtepar på kontanthjælp skal begge parter have arbejdet 225 timer for, at de kan modtage deres fulde kontanthjælp (Beskæftigelsesministeriet, 2015, s. 3-4). Samtidig så nedsættes retten til ferie med en uge, så kontanthjælpsmodtagere nu kun har ret til fire ugers ferie i stedet for fem (Beskæftigelsesministeriet, 2015, s. 5)

["Aftale om mere enkle og skærpede sanktioner, styrket kontrol med snyd og færre fejludbetalinger" \(2018\)](#)

I 2018 blev Regeringen, som bestod af Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti, enig med Dansk Folkeparti og Socialdemokratiet om, at det skal være nemmere for kommunen at administrere sanktionsreglerne for at understøtte, at borgeren reelt står til rådighed for arbejdsmarkedet (Beskæftigelsesministeriet, 2018, s. 1). Der skal i sanktionen stadig tages hensyn til de kontanthjælpsmodtagere, som kan have svært ved at leve op til de krav, som stilles dem, da de kan have udfordringer udover ledighed; en sanktion skal fremme borgerens rådighed (Beskæftigelsesministeriet, 2018, s. 2). Samtidig bliver der indført fire faste sanktionssatser til forskel fra de 80, som var (Beskæftigelsesministeriet, 2018, s. 3). Desuden skal kontanthjælpsmodtageren mødes med krav om jobsøgning og individuel støtte til at understøtte dette. Samtidig skal kommunen vejlede borgeren om dennes rettigheder i systemet (Beskæftigelsesministeriet, 2018, s. 4-5). Kommunen får ligeledes pligt til at politianmelde dem, som får ydelser mod bedre vidne ved at have opholdt sig i udlandet over 14 dage uanset omstændigheder (Beskæftigelsesministeriet, 2018, s. 8).

”Aftale om nyt kontanthjælpssystem med plads til børnene” (2022)

I 2022 indgik Regeringen, som bestod af Socialdemokratiet, en aftale med Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre, Enhedslisten, Alternativet og Kristendemokraterne om at ændre kontanthjælpssystemet, så det bliver nemmere at være barn af en kontanthjælpsmodtager. Det betyder, at man er enig om at afskaffe kontanthjælpsloftet og i stedet indføre en indkomsttrappe, så man ikke i ubegrænset omfang kan modtage offentlige ydelser. Samtidig skal det også kunne betale sig for kontanthjælpsmodtagere at tage bare få timer i et rigtigt arbejde, imens de er på kontanthjælp. Dette sker ved, at der indføres lempeligere krav for modregning af timer fra et rigtigt arbejde (Beskæftigelsesministeriet, 2022, s. 1). Der indføres også tillæg, som er målrettet børn i kontanthjælpssystemet. Det sker for eksempel via et fritidstillæg, hvor man som kontanthjælpsmodtager får 250 kr. skattefrit hver måned, som skal gå til at barnet kan gå til fritidsaktiviteter (Beskæftigelsesministeriet, 2022, s. 4-5). Der indføres ligeledes en afklaringsret for kontanthjælpsmodtagere, som har været i kontanthjælpssystemet i to sammenhængende år (Beskæftigelsesministeriet, 2022, s. 5-6). Der bliver desuden indført bedre muligheder for at holde ferie for kontanthjælpsmodtagere, da man nu kan supplere sin feriegodtgørelse med kontanthjælp, så man ikke skal gå ned i ydelse, når man er på ferie (Beskæftigelsesministeriet, 2022, s. 6). Der indføres også et medicintilskud, som skal give kontanthjælpsmodtagere ret til 100 procent tilskud til egen betaling, hvis man har fået kontanthjælp i sammenhængende 12 måneder. Dette tilskud dækker også børns medicin fra første kontanthjælpsdag (Beskæftigelsesministeriet, 2022, s. 7).

”Aftale om Nyt kontanthjælpssystem- flere i arbejde, enklere regler og færre børn i lavindkomst” (2023)

I 2023 blev Regeringen, som består af Socialdemokratiet, Venstre og Moderaterne, enig med Socialistisk Folkeparti, Konservativ Folkeparti og Radikale Venstre om at gennemføre en reform af kontanthjælpssystemet. Det betyder blandt andet, at man indfører tre nye ydelsestyper, som skal erstatte de gamle. Dette gøres for at forenkle systemet for både borgere og kommunerne (Beskæftigelsesministeriet, 2023, s. 1-2). Yderligere er man enig om at afskaffe kontanthjælpsloftet og 225 timers reglen, da kontanthjælpsloftet er svært at gennemskue for kontanthjælpsmodtagere, og da 225 timers reglen har betydet, at kontanthjælpsmodtagere har fået nedsat deres ydelse uretmæssigt (Beskæftigelsesministeriet, 2023, s. 2-3). I reformen lægges der desuden vægt på, at det skal

betale sig at arbejde også bare en lille smule. Af den grund indføres der lempeligere fradrag på arbejde (Beskæftigelsesministeriet, 2023, s. 3). I reformen lægges der samtidig vægt på, at aktivitetsparate kontanthjælpsmodtagere, som har været i systemet i to år, skal have en afklaringsret (Beskæftigelsesministeriet, 2023, s. 6).

Vidensteoretisk ståsted og analysestrategi

I det følgende afsnit redegøres for flere ting. For det første redegøres der for et socialkonstruktivistisk perspektiv gennem Søren Juul og Kirsten Bransholm Pedersens kapitel "Videnskabsteoretiske retninger og projektarbejdet" (2012). Det socialkonstruktivistiske perspektiv udgør opgavens videnskabsteoretiske ståsted. For det andet redegøres der for opgavens analysestrategi. I den forbindelse gøres der rede for analysestrategiens inspirationskilde i form af Michel Foucaults vidensarkæologiske analysestrategi fra Niels Åkerstrøm Andersens bog "Diskursive analysestrategier", hvad analysestrategien konkret indeholder, herunder at forståelse af diskursbegrebet understøttes gennem Malou Juelskjær og Helle Plauborgs kapitel "Læring og didaktik udsat for poststrukturalistisk tækning", og hvordan analysestrategien finder sted i opgaven.

Socialkonstruktivisme

Denne opgave er lavet ud fra et socialkonstruktivistisk perspektiv. I kapitlet "Videnskabsteoretiske retninger og projektarbejdet" fremgår det i forbindelse med socialkonstruktivisme, at sandhed ikke kan forstås universelt, men altid er betinget af historien (Juul & Pedersen, 2012, s. 406). Det betyder, at vores viden skabes gennem social konstruktion. På den måde bliver vores virkelighedsforståelse til igennem begreber og sproget. Derfor spiller diskurser en stor rolle, i og med vi ikke kan forstå virkeligheden uafhængigt af os selv (Juul & Pedersen, 2012, s. 406). Derfor er viden heller ikke objektiv, da viden altid kommer fra et bestemt perspektiv, og derfor indeholder viden også et magtforhold, da viden altid vil kæmpe med anden viden om, hvem som har mest patent på "sandheden" (Juul & Pedersen, 2012, s. 407).

Analysestrategi

Diskursanalysen trækker på og finder inspiration i den franske filosof Michel Foucaults diskursanalyse fra Niels Åkerstrøm Andersens bog "Diskursive analysestrategier". Helt bestemt finder diskursanalysen inspiration i Foucaults vidensarkæologiske analysestrategi. For at gøre det helt klart, så finder opgavens diskursanalyse netop inspiration i og følger ikke Foucaults diskursanalyse en til en. Som Andersen forklarer, så har Foucault aldrig selv fulgt diskursanalysen fra punkt til prikke (Andersen, 1999, s. 40). Denne diskursanalyse tager udgangspunkt i centrale begreber som genstand for diskursanalysen, som det fremgår i Åkerstrøms bog. Som supplerende til den vidensarkæologiske analysestrategi, så inddrages Foucaults diskursbegreb fra Malou Juelskjær og Helle Plauborgs kapitel "Læring og didaktik udsat for poststrukturalistisk tænkning".

Den vidensarkæologiske analysestrategi

Diskursanalysen gør brug af to begreber; udsagn og diskurs. Disse begreber skal være med til at danne grundstenene for diskursanalysen (Andersen, 1999, s. 40).

Udsagn skal forstås som den mindste enhed, som er med til at danne en diskurs. En diskurs skal dermed forstås som en afgrænsning af alle de udsagn som er formet (Andersen, 1999, s. 40). Diskurser giver personer en forståelse- og fortolkningsramme for, hvordan man kan være som person, hvordan man kan handle og tale (Juelskjær & Plauborg, 2013, s. 260). Udsagn udgør arkivet for diskursanalysen, og er dermed også genstanden for analysen (Andersen, 1999, s. 41). Det er derfor også vigtigt, at man kigger på udsagnene, som de er, og dermed ikke tilskriver dem noget, som de ikke er. For Foucault er det derfor vigtigt, at man ikke stiller udsagnene "hvad-" og "hvorfor-" spørgsmål men kun "hvordan-"spørgsmål, da "hvordan-" spørgsmål ikke flytter fokus væk fra udsagnet (Andersen, 1999, s. 44).

Kigger man på Foucaults forståelse af et udsagn, så betegner han et udsagn som en "eksistensfunktion". Det betyder, at et udsagn igennem italesættelse frembringer fænomener, og det er også på den måde vi skal genkende et udsagn (Andersen, 1999, s. 44). For Foucault har en eksistensfunktion 4 aspekter, og det er objekter, subjektpositioner, begrebsnetværk og strategi (Andersen, 1999, s. 44), disse udfoldes i det nedenstående.

Objekter

For at et udsagn kan siges at være et udsagn, så skal det frembringe objekter. Disse objekter skal man se som diskursobjekter. Dette skal man fordi, objektet bliver vakt til live ved, at man italesætter det. Og ved at udsagnet bliver italesat, så bliver det også muligt, at en handling kan rette sig efter det (Andersen, 1999, s. 44-45).

Subjektpositioner

Et udsagn skal også frembringe subjektpositioner for at være et udsagn. Subjektpositioner kan gives videre til individer. Det betyder, at udsagnet giver mulighed for at handle efter en bestemt måde, og det fører også tilbage til, at man som subjekt ikke kan stå udenfor et udsagn, men bliver vakt til live igennem italesættelse af selve udsagnet (Andersen, 1999, s. 45).

Begrebsnetværk

Yderligere skal et udsagn indeholde et begrebsnetværk. Det betyder, at et udsagn abonnerer på begreber. Dette sker ved, at der skabes et associationsfelt, som indeholder alle de begreber, som udsagnet italesætter både eksplicit og implicit. Det betyder også, at for Foucault re-aktualiserer et udsagn altid et andet udsagn. Ikke nok med det, så potentialiserer et udsagn også fremtidige udsagn ved, at det vil indgå i fremtidige begrebsnetværk med andre udsagn (Andersen, 1999, s. 45-46).

Strategier

Slutlig så skal et udsagn også indgå i strategier, hvorigennem udsagnets identitet bevares eller ophæves. Det er derfor også vigtigt at pointere, at et udsagn aldrig kan tages ud af tid og sted. Det betyder, at et udsagn altid fremtræder i en bestemt sammenhæng og i en særlig form. Det kan for eksempel være i form af en avisartikel, en reformtekst eller en lovtekst (Andersen, 1999, s. 46). Det betyder yderligere også, at et udsagn også altid søger opbakning i den strategiske sammenhæng det indgår i (Andersen, 1999, s. 46).

Analyselstrategiens udførelse

På baggrund af det foregående finder diskursanalysen sted på følgende måde. Først udvælges specifikke citater fra specifikke reformtekster og aftaletekster. Ved aktivt at udvælge nogle citater frem for andre, så er opgaven i høj grad aktiv medskaber af, hvad diskursanalysen i sidste ende frembringer og bliver til. Med øje for at understøtte Foucaults forklaring omkring, at man skal behandle udsagn i måden som de fremstår (Andersen, 1999, s. 44), så vælger opgaven at gøre brug af direkte citater fra reformteksterne. På den måde søger opgaven at undgå at fortolke på citaterne, men derimod at arbejde med dem, som de fremstår. I den forbindelse skal det dog samtidig pointeres, at der er tilfælde, hvor opgaven udvælger specifikke dele af citater, mens andre dele udelades. Citaterne bliver én ad gangen og i deres historisk kronologiske rækkefølge analyseret ud fra begreberne omkring udsagn; det vil sige objekter, subjektpositioner, begrebsnetværk og strategier. Dette vil nærmere bestemt sige, at opgaven først behandler x antal citater fra "Aftale om en reform af kontanthjælpssystemet – flere i uddannelse og job" (2013) på baggrund af udsagnsbegrebet. Herefter x antal citater "Aftale om et kontanthjælpssystem hvor det kan betale sig at arbejde – jobreform fase I" (2015) og så fremdeles, således at opgaven også kommer igennem "Aftale om mere enkle og skærpede sanktioner, styrket kontrol med snyd og færre fejludbetalinger" (2018) og til sidst "Aftale om nyt kontanthjælpssystem med plads til børnene" (2022). På den måde fremanalyseres tråde på tværs af tekster gennem begreberne omkring begrebsnetværk og strategier. Efter at citaterne er blevet analyseret i forhold til udsagnsbegrebet, så fremanalyserer opgaven diskurser. Diskurserne skal efterfølgende sættes i spil sammen med subjektiveringsteori, hvorigennem det bliver muligt at kigge på, hvilke subjektpositioner som kommunalmedarbejderen tilbydes, hvilke handlemuligheder disse tilbyder, og hvilke mulige problemstillinger, der kommer til syne. Med andre ord er det i særlig høj grad her, at besvarelsen af opgaven problemformulering finder sted.

Analyse

I det følgende foretages en Foucault inspireret diskursanalyse af reform- og aftaleteksterne "Aftale om en reform af kontanthjælpssystemet – flere i uddannelse og job" (2013), "Aftale om et kontanthjælpssystem hvor det kan betale sig at arbejde – jobreform fase I" (2015), "Aftale om mere enkle og skærpede sanktioner, styrket kontrol med snyd og færre fejludbetalinger" (2018) og "Aftale om nyt kontanthjælpssystem med plads til børnene" (2022). Diskursanalysen finder sted således, at

reform- og aftaleteksterne analyseres en ad gangen ud fra udsagnsbegrebet og dets eksistensfunktioner; objekter, subjektpositioner, begrebsnetværk og strategier. Nærmere bestemt analyseres først udvalgte citater fra "Aftale om en reform af kontanthjælpssystem – flere i uddannelse og job" (2013). Analysen gør brug af direkte citater med øje for at møde udsagnene i deres positivitet (Andersen, 1999, s. 43); det kan således allerede nu slås fast, at der er tale om udsagn, da citaterne lever op til udsagns eksistensfunktion. Udsagnene udgør efterfølgende arkivet (Andersen, 1999, s. 47), der grundlag for at fremanalysere diskurser, hvilket foregår som det sidste i den første del af analysen. Samme fremgangsmåde gør sig gældende i forbindelse med de andre reform- og aftaletekster. I den forbindelse dannes der tråde imellem de forskellige diskurser på tværs af reform- og aftaleteksterne; selvsamme er i første omgang også tilfældet, hvad angår udsagnenes begrebsnetværk og strategier. Afslutningsvis indeholder analysen en opsamling, hvor der samles op på diskurserne og indledes til opgavens videre dele.

Diskursanalysen og de fremanalyserede diskurser danner efterfølgende grundlag for at dykke ned i, hvilke handlemuligheder kommunalmedarbejderen tilbydes, og hvilke mulige problemstillinger, der ligger heri.

"Aftale om en reform af kontanthjælpssystemet – flere i uddannelse og job" (2013)

I det følgende indgår en analyse af ni udvalgte citater fra "Aftale om en reform af kontanthjælpssystemet – flere i uddannelse og job" (2013). Citaterne analyseres ud fra udsagnsbegrebet og dets eksistensfunktion, hvorefter citaterne i form af udsagn danner grundlag for at fremanalysere mulige diskurser.

Første udsagn

Det første udsagn lyder:

(...) Der må højst gå en uge, inden kommunen visiterer en kontanthjælpsmodtager. Visitationen skal ske i samarbejde med kontanthjælpsmodtageren og sker efter følgende kriterier:

- Voksne over 30 år og unge med en uddannelse, der vurderes parate til at kunne komme i arbejde, er *jobparate*.

- Voksne over 30 år og unge med en uddannelse, der ikke vurderes parate til at kunne komme i arbejde, er *aktivitetsparate*. (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 7)

Udsagnet italesætter, at der indføres et nyt visitationssystem for kontanthjælpsmodtagere. Det er kommunen, som skal vurdere, om kontanthjælpsmodtageren er jobparat eller aktivitetsparat. På baggrund heraf skabes diskursobjekterne "visitation", "kontanthjælpsmodtager", "samarbejde", "jobparate" og "aktivitetsparate". Disse er alle objekter for udsagnets handling (Andersen, 1999, s. 45), og dermed bliver de objekter for kommunens handling.

I forlængelse af ovenstående skabes subjektpositionen "kommunalmedarbejderen", eftersom det er kommunen, som skal stå for at udsagnets handling bliver ført ud i virkeligheden, og dermed stå for ovenstående visitation. Yderligere skabes subjektpositionen "kontanthjælpsmodtageren", da denne skal samarbejde med kommunen om ovenstående visitation. Begge disse subjektpositioner kan indtages af individer, og udsagnet stiller klare krav til, hvordan man skal agere og handle for at indtage de nævnte subjektpositioner (Andersen, 1999, s. 45).

Udsagnet abonnerer blandt andet på begreberne "kontanthjælpsmodtager", "kommunen", "visitation", "jobparate", "aktivitetsparate", "opdeling" og "samarbejde". I og med at det er det første udsagn, så er det på nuværende tidspunkt ikke muligt at sige om det re-aktualiserer andre udsagn (Andersen, 1999, s. 45).

Ovenstående udsagn forekommer at indgå i en ansvars-strategi, da det er kommunen, som skal visitere kontanthjælpsmodtagere inden for en uge. I den forbindelse synes udsagnet også at indgå i en samarbejdes-strategi, i og med kommunen og kontanthjælpsmodtageren skal samarbejde om visitationen. Dette udsagn taler yderligere ind i en opdelings-strategi, da udsagnet netop italesætter, at der skal ske en opdeling af kontanthjælpsmodtagere i form af jobparate kontanthjælpsmodtagere og aktivitetsparate kontanthjælpsmodtager. Ligesom tilfældet med begrebsnetværket, så er det heller ikke for nuværende muligt at sige i forhold til strategi, om udsagnet eksempelvis finder støtte i andre udsagn (Andersen, 1999, s. 46).

Andet udsagn

Det andet udsagn lyder:

(...) Jobparate kontanthjælpsmodtagere skal de første tre måneder mødes med krav om en intensiv indsats for at komme tilbage i arbejde. (...) Kommunen kan altid iværksætte en nytteindsats, når kommunen vurderer, at det er relevant, herunder hvis der opstår tvivl om den jobparates rådighed. (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 7)

Dette udsagn italesætter, at jobparate kontanthjælpsmodtagere skal mødes med intensive krav de første tre måneder om at komme tilbage til job. Udsagnet italesætter også, at kommunen kan igangsætte en nytteindsats, hvis det bliver vurderet relevant. Som følge heraf skabes diskursobjekterne "jobrettet indsats", "jobparat kontanthjælpsmodtager" og "nytteindsats", da disse er genstand for kommunens handling (Andersen, 1999, s. 45). I og med udsagnet også italesætter, at kontanthjælpsmodtageren skal søge job, så skabes "jobsøgning" også som diskursobjekt, da dette bliver genstand for kontanthjælpsmodtagerens handling (Andersen, 1999, s. 45).

I forbindelse med ovenstående skabes subjektpositionen "kontanthjælpsmodtager", da det er kontanthjælpsmodtageren, som skal søge et arbejde. Yderligere skabes subjektpositionen "kommunalmedarbejder", fordi det er kommunen, som skal møde kontanthjælpsmodtageren med krav om aktiv jobsøgning, og når det skønnes nødvendigt at igangsætte en nytteindsats for at være sikker på, at kontanthjælpsmodtageren står til rådighed. Udsagnet skaber således to subjektpositioner, som gøres i stand til at handle i kraft af udsagnets italesættelse (Andersen, 1999, s. 45).

Dette udsagn abonnerer ligeledes på begreber. Disse begreber er "indsats", "jobparate", "kontanthjælpsmodtagere", "arbejde", "kommunen", "nytteindsats" og "rådighed". Udsagnet abonnerer på nogle af de samme begreber som det første udsagn. Udsagnet re-aktualiserer på den måde det første udsagn, da begge udsagn abonnerer på "kontanthjælpsmodtager" og "jobparate" (Andersen, 1999, s. 45).

I lighed med første udsagn, så synes udsagnet også at indgå i en ansvars-strategi, da det er kommunens ansvar at gribe ind, hvis der bliver slået tvivl om, hvorvidt kontanthjælpsmodtageren står til rådighed. Som følge heraf kan det udledes, at udsagnet kan finde støtte i det første udsagn, som også forekommer at indgå i en ansvars-strategi (Andersen, 1999, s. 46). Dette udsagn synes yderligere at indgå i en krav-strategi, da kontanthjælpsmodtageren bliver mødt af kommunen med krav

om at søge job. I den forlængelse indgår dette udsagn også i en jobrettet-strategi, i og med at kon-tanthjælpsmodtageren skal søge job.

Tredje udsagn

Det tredje udsagn lyder på følgende måde:

(...) Jobcentret skal, når jobcentret vurderer, at det er relevant, formidle konkrete or-dinære job til den enkelte, som kan have svært ved at finde et arbejde. Jobcentret skal også indgå konkrete aftaler med den enkelte om jobsøgningen og pålægge den enkelte at søge job. (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 8)

Udsagnet udtrykker, at det jobcentrets opgave at formidle konkrete job til dem, som de vurderer har svært ved at finde job. Dermed skabes diskursobjekterne "jobformidling" og "den jobsøgende". Disse er genstand for jobcentrets handling, som italesættes i udsagnet (Andersen, 1999, s. 45),

I forlængelse heraf kommer subjektpositionen "jobcentermedarbejderen" til syne, fordi det er jobcentrets opgave at formidle job til dem og indgå aftaler med dem, som kan have svært ved selv at finde et. "Jobcentermedarbejderen" er den, som kan føre denne handling til virkelighed (Ander-sen, 1999, s. 45). Derudover skabes subjektpositionen "den jobsøgende", da denne skal søge job.

Udsagnet abonnerer på "formidling", "job", "jobcenter", "jobsøgning", "jobudfordret", "krav" og "aftaler". Dette udsagn lægger sig op ad det andet udsagn, da dette udsagn ligesom det andet ud-sagn abonnerer på begreber, som hører under jobsøgningskategorien. På den måde re-aktualiserer dette udsagn også det andet udsagn (Andersen, 1999, s. 45).

Dette udsagn synes at indgå i en hjælpe-strategi, fordi jobcenteret skal hjælpe den jobsøgende med at finde job, som denne kan søge. I denne sammenhæng synes udsagnet også at indgå i en ansvars-strategi, da det er jobcentrets opgave (og derigennem ansvar) at formidle job til dem, som ikke selv kan, og dermed også pålægge de jobsøgende at søge de job, som bliver sendt deres vej. Udsagnet finder dermed støtte i det første udsagn og det andet udsagn, da disse udsagn også ind-går i en ansvars-strategi (Andersen, 1999, s. 46). På samme måde som andet udsagn, så forekom-mer dette udsagn også at indgå i en jobrettet-strategi, da jobcenteret skal hjælpe med formidlin-gen af job til den jobsøgende.

Fjerde udsagn

Det fjerde udsagn lyder:

(...) De aktive tilbud, som jobparate kontanthjælpsmodtagere bliver mødt med efter senest tre måneder, består af krav om at arbejde for kontanthjælpen i en nytteindsats, virksomhedspraktik eller i et løntilskudsjob. Kommunen kan altid igangsætte kravet om at arbejde for kontanthjælpen tidligere. (...). (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 8)

Ved at udsagnet italesætter, at jobparate kontanthjælpsmodtagere skal mødes med krav om at arbejde for kontanthjælpen senest efter tre måneder, så skabes "arbejde" og "kontanthjælpsmodtager" som diskursobjekter, da disse bliver genstand for udsagnets handling (Andersen, 1999, s. 45).

I forlængelse heraf skabes subjektpositionerne "den arbejdende kontanthjælpsmodtager" og "kommunalmedarbejderen". Med øje for at indtage subjektpositionen "den arbejdende kontanthjælpsmodtager", så skal kontanthjælpsmodtageren enten tage et nyttejob, i en virksomhedspraktik eller i et løntilskudsjob for at kunne modtage kontanthjælp. For at indtage subjektpositionen "kommunalmedarbejderen", så skal man igangsætte og sørge for, at kontanthjælpsmodtageren efter senest tre måneder arbejder for sin kontanthjælp i ovenstående tilbud (Andersen, 1999, s.45).

Dette udsagn abonnerer på begreberne "krav", "kontanthjælp", "jobparate", "nytteindsats", "virksomhedspraktik", "løntilskudsjob", "arbejde" og "kommune". Udsagnet abonnerer på nogle af de samme begreber, som de tidligere udsagn også gør. Udsagn re-aktualiserer på den måde de tidligere udsagn (Andersen, 1999, s. 45). Et begreb, der står ud i forhold til de andre udsagn er begrebet "arbejde", eftersom begrebet ikke er tilstede i de andre foregående udsagn.

Dette udsagn synes at indgå i en arbejdes-strategi, i og med at man som kontanthjælpsmodtager skal arbejde for, at man kan modtage den fulde kontanthjælp. Yderligere synes dette udsagn at indgå i en krav-strategi, fordi der netop stilles krav til, at kontanthjælpsmodtageren skal arbejde for at få sin ydelse. Dette udsagn støtter dermed det andet udsagn, som også stiller krav til, hvad kontanthjælpsmodtageren skal gøre (Andersen, 1999, s. 46). Desuden forekommer dette udsagn også at indgå i en ansvars-strategi, da det er kommunens ansvar at sørge for, at kontanthjælpsmodtagere arbejder for kontanthjælpen senest efter tre måneder. Udsagnet understøtter af den grund også de foregående udsagn, da disse også indgår i en ansvars-strategi (Andersen, 1999, s. 46).

Femte udsagn

Det femte udsagn lyder:

(...) Kommunen skal vurdere jobparate kontanthjælpsmodtageres og uddannelsesparate uddannelseshjælpsmodtageres rådighed, hvis den pågældende i forbindelse med aktive tilbud gentagne gange har meldt sig syg eller i øvrigt gentagne gange udebliver. Det skal ikke gælde, hvis der tydeligvis er tale om langvarig eller alvorlig sygdom. (...). (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 9)

Da udsagnet udtrykker, at det er kommunen, som ved gentagne sygemeldinger fra kontanthjælpsmodtager skal rådighedsvurdere dem, så skabes diskursobjekterne "rådighedsvurdering" og "den sygemeldte". Disse diskursobjekter er genstand for udsagnets handling, og dermed for kommunens handling (Andersen, 1999, s. 45).

I og med at udsagnet italesætter kommunen som den, som skal stå for rådighedsvurderingen, så skabes subjektpositionen "kommunalmedarbejderen". Yderligere skabes subjektpositionen "den sygemeldte", da denne ikke kan leve op til at deltage i de aktive tilbud, som de skal deltage i (Andersen, 1999, s. 45).

"Rådighedsvurdering", "sygemeldt", "kommunen", "tilbud", "udeblivelse", "jobparate" og "kontanthjælpsmodtager"; det er alle begreber, som ovenstående udsagn abonnerer på. Udsagnet abonnerer på to nye begreber, som de tidligere udsagn ikke har abonneret på. Det drejer sig nærmere bestemt om begreberne "sygemelding" og "udeblivelse". På baggrund heraf skabes et nyt associationsfelt, hvor dette udsagn kan være med til at potentialisere fremtidige udsagn (Andersen, 1999, s. 45). Dog abonnerer dette udsagn også på begreber, som de andre udsagn også har gjort, hvorfor udsagnet re-aktualiserer de andre udsagn (Andersen, 1999, s. 45).

Dette udsagn synes også at indgå i en ansvars-strategi, i og med at kommunen har ansvaret for at rådighedsvurdere dem, som gentagende gange sygemelder sig fra aktive tilbud. Af den grund støtter dette udsagn sig til de tidligere udsagn, som også forekommer at indgå i en ansvars-strategi (Andersen, 1999, s. 46).

Sjette udsagn

Det sjette udsagn lyder på følgende måde:

"(...) Jobparate kontanthjælpsmodtagere, der ikke lever op til kravene til deres jobsøgning skal have en sanktion" (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 9).

Dette udsagn italesætter, at jobparate kontanthjælpsmodtagere skal sanktioneres, hvis ikke de lever op til de krav, som stilles til dem. Som følge heraf skabes diskursobjekterne "sanktion" og "kontanthjælpsmodtager"; diskursobjekter som er genstand for udsagnets handling (Andersen, 1999, s. 45).

Subjektpositionen "den utilstrækkelige kontanthjælpsmodtager" bliver også skabt i det ovenstående udsagn, da denne sanktioneres, hvis ikke denne lever op til de krav, som stilles. Yderligere er der en subjektposition, som ligger implicit i udsagnet. Det er hvem, som skal give sanktionen. Da det er kommunen, som står for beskæftigelsesindsatsen, så er det "kommunalmedarbejderen", som skal stå for dette, og dermed bliver subjektpositionen til.

Dette udsagn abonnerer på begreberne "jobparate", "kontanthjælpsmodtager", "krav", "jobsøgning" og "sanktion". Dette udsagn introducerer også et nyt begreb, og dermed skaber dette udsagn endnu et associationsfelt, som handler om "sanktioner" (Andersen, 1999, s. 45). Ved at det også abonnerer på tidligere mødte begreber, så re-aktualiserer dette udsagn også de tidligere udsagn, på samme måde som, så det skaber potentiale for nye udsagn (Andersen, 1999, s. 45).

Dette udsagn synes at indgå i en helt ny strategi, som er en sanktions-strategi, da kontanthjælpsmodtageren skal sanktioneres, hvis denne ikke lever op til de krav, som bliver stillet.

Syvende udsagn

Det syvende udsagn lyder:

(...) Kommunen skal hurtigst muligt og senest efter seks måneder sikre, at personer med komplekse problemer og aktivitetsparate kontanthjælpsmodtagere påbegynder en helhedsorienteret indsats, der afspejler den enkeltes behov og sikrer, at han eller hun får jobrettet indsats og hjælp og ikke bliver overladt til sig selv. (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 10)

Udsagnet italesætter, at det er kommunen, som skal sørge for, at kontanthjælpsmodtageren får en helhedsorienteret indsats. Derfor skabes diskursobjekterne "helhedsorienteret indsats" og

"kontanthjælpsmodtageren", da begge disse er genstand for kommunens handling (Andersen, 1999, s. 45).

Eftersom som det er kommunen, som skal stå for den helhedsorienteret indsats, så skabes subjektpositionen "kommunalmedarbejderen". For at indtage denne subjektpositionen, så skal man give den førnævnte helhedsorienteret indsats (Andersen, 1999, s. 45). Desuden skabes subjektpositionen "kontanthjælpsmodtageren med komplekse problemer", da denne ikke vil være i stand til at tage et arbejde, da denne har komplekse problemer.

Det udsagn er også begrebsabonnent og abonnerer på begreberne "helhedsorienteret indsats", "aktivitetsparat", "kontanthjælpsmodtager", "kommunen", "behov", "jobrettet indsats", "hjælp", "komplekse problemer" og "overladt til sig selv". For første gang bliver "helhedsorienteret indsats" nævnt, hvilket leder tankerne hen på, at beskæftigelsesindsatsen ikke kun har til opgave at hjælpe kontanthjælpsmodtagere med at finde et job. På den måde åbner dette udsagn for endnu et associationsfelt. Da udsagnet samtidig også abonnerer på begreber, som de tidligere udsagn også har gjort, så re-aktualiserer dette udsagn de tidligere udsagn, bare med en lille twist (Andersen, 1999, s. 45).

Dette udsagn forekommer at indgå i en hjælpe-strategi, i og med at "hjælp" for første gang bliver nævnt som et begreb. Nærmere bestemt skal kommunen hjælpe aktivitetsparate kontanthjælpsmodtagere med en indsats, som ikke kun involverer at finde et job, men at hjælpe kontanthjælpsmodtageren med alle de udfordringer, som denne kan have. En ansvars-strategi synes også at være på spil i dette udsagn, da det er kommunes ansvar at give den aktivitetsparate en helhedsorienteret indsats. Udsagnet synes samtidig også at indgå i en ansvars-strategi, i og med at kommunen skal give en hjælp og helhedsorienteret indsats. Udsagnet re-aktualiserer på den måde de andre udsagn, som er en del af en ansvars-strategi (Andersen, 1999, s. 46). Foruden det allerede nævnte, så forekommer udsagnet også at indgå i en jobrettet-strategi, da både hjælpe-strategien og ansvars-strategien skal munde ud i, at kontanthjælpsmodtageren får et job. Udsagnet støtter dermed det andet udsagn og det tredje udsagn, da disse også indgår i en jobrettet strategi (Andersen, 1999, s. 46).

Ottende udsagn

Det ottende udsagn lyder:

"(...) Der iværksættes et forsøg i 2014, som inddrager viden om empowerment og derigennem understøtter jobcentrenes arbejde med at sikre borgeren indflydelse på sin egen situation. (...)" (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 12).

Ved at udsagnet italesætter, at borgeren skal have mere indflydelse over egen situation, så skabes diskursobjektet "øget indflydelse", i og med at borgeren nu skal til at tage mere ansvar for egen indsats. Yderligere bliver diskursobjektet "borgeren med indflydelse" skabt, da denne er objekt for jobcenterets handling (Andersen, 1999, s. 45).

I forhold til ovenstående bliver subjektpositionen "den ansvarshavende borger" skabt, da denne nu skal til at have meget mere indflydelse på egen situation. Derudover skabes subjektpositionen "jobcentermedarbejderen", da denne skal være med til at give og understøtte borgeren i at kunne tage ansvar for egen situation (Andersen, 1999, s. 45).

Udsagnet abonnerer på begreberne "indflydelse", "forsøg", "borger", "kontanthjælpsmodtager", "empowerment" og "jobcenter". Udsagnet italesætter således nye begreber, som ikke er set i de foregående udsagn. Som følge heraf kan man tale om, at dette udsagn potentialiserer fremtidige udsagn (Andersen, 1999, s. 46).

Dette udsagn synes at indgå i en ny strategi, som kan betegnes som en indflydelses-strategi, i og med at borgeren/kontanthjælpsmodtageren nu skal have en øget indflydelse på egen situation. Det er første gang, at denne strategi bliver bragt på banen. Dermed synes det at være en strategi, som på nogen måder står i modsætning til tidligere nævnte strategier, da det er kommunen, som har det hele ansvar for kontanthjælpsmodtagerens forløb i systemet. Dermed kan man måske tale om, at dette udsagn strider med nogle af de tidligere nævnte ansvars-strategier, som tilhører kommunen (Andersen, 1999, s. 46).

Niende udsagn

Det niende udsagn lyder på følgende måde:

"(...) Alle jobcentre skal have et serviceberedskab for virksomheder, der skal hjælpe virksomhederne med fx at rekruttere arbejdskraft, fastholde sygemeldte og etablere virksomhedsrettede forløb. (...)." (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 13).

Da udsagnet italesætter, at der skal være et serviceberedskab for virksomheder, og at dette serviceberedskab skal høre til hos jobcenteret, så skabes diskursobjekterne "serviceberedskab" og "virksomhederne", da det er disse to, som jobcentrets handling skal være rettet i mod (Andersen, 1999, s. 45).

I forhold til ovenstående så skabes subjektpositionen "jobcentermedarbejderen", eftersom det er denne person, som skal føre ovenstående udsagns handling til virkelighed, og dermed skal hjælpe virksomhederne med for eksempel at rekruttere arbejdskraft og fastholde sygemeldte (Andersen, 1999, s. 45).

Dette udsagn abonnerer på begreberne "serviceberedskab", "jobcenter", "virksomheder", "hjælp", "rekruttering", "sygemeldte" og "virksomhedsrettede forløb". Disse begreber adskiller sig fra tidligere begreber, som er i de foregående udsagn, da de fleste begreber i dette udsagn er virksomhedsrettede, og går på at hjælpe virksomhederne og måske ikke så meget kontanthjælpsmodtagerne, som slet ikke bliver nævnt i dette udsagn. Som følge heraf re-aktualiserer dette udsagn ikke i så stor grad de tidligere udsagn, i og med at dette udsagn er virksomhedsrettet. Udsagnet kan dog være med til at potentialisere fremtidige udsagn (Andersen, 1999, s. 46).

Dette udsagn synes også at indgå i en hjælpe-strategi, men ikke en hjælpe-strategi, som skal hjælpe kontanthjælpsmodtageren, men en hjælpe-strategi, som skal hjælpe virksomhederne. På baggrund heraf kommer en strategi til syne; nærmere bestemt en virksomhedsrettede-strategi, som på nogen måder kan siges at være modsatrettet tidligere strategier, da den ikke er målrettet kontanthjælpsmodtageren (Andersen, 1999, s. 46).

Mulige diskurser i "Aftale om en reform af kontanthjælpssystemet – flere i uddannelse og job"

På baggrund af det foregående fremgår det, at reformen "Aftale om en reform af kontanthjælpssystemet – flere i uddannelse og job" stiller mange krav til, hvordan kommunalmedarbejderen skal agere i sit møde med kontanthjælpsmodtageren. Det synliggøres også, at kommunalmedarbejderen ikke kun skal forholde sig til kontanthjælpsmodtageren, men også forholde sig til, at de skal hjælpe de lokale virksomheder. Dermed bliver det tydeligt, at der er flere strategier på spil i ovenstående, fordi der er mange ting, som kommunalmedarbejderen skal forholde sig til og gøre.

Hjælpe-diskurs

Der synes helt overordnet at være en hjælpe-diskurs på spil i ovenstående reform. Denne hjælpe-diskurs kommer til udtryk ved, at det tredje udsagn italesætter, at det er jobcentrets opgave at hjælpe dem, som ikke kan finde et job (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 8). Derudover fremgår det i det syvende udsagn, at det er kommunen, som skal sørge for, at kontanthjælpsmodtagere får en helhedsorienteret indsats, hvis de har problemer udover ledighed (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 10). Det fremgår yderligere i det ottende udsagn, at kommunen skal hjælpe borger igennem empowerment med at have indflydelse på egen situation (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 12). Sidst og ikke mindst fremgår det også i det niende udsagn, at jobcentret skal hjælpe virksomhederne med at finde og fastholde arbejdskraft (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 13). På baggrund heraf ses det, at hjælpe-diskursen rummer forskellige elementer på en og samme tid, da kommunen - og derigennem jobcenteret - skal hjælpe kontanthjælpsmodtageren på mange måder.

Ansvars-diskurs

Der synes også at være en ansvars-diskurs på spil i reformen. Denne kommer blandt andet til udtryk ud ved, at det første udsagn italesætter, at kommunen skal visitere kontanthjælpsmodtagere inden, der er gået en uge i enten at være jobparate kontanthjælpsmodtagere eller aktivitetsparate kontanthjælpsmodtagere (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 7). Det fremgår også i det femte udsagn, at det er kommunen, som har ansvaret for at rådighedsvurdere kontanthjælpsmodtagere, som har gentagende sygemeldinger eller udebliver fra aktive tilbud (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 9). Ansvars-diskursen kommer yderligere til udtryk gennem det sjette udsagn, da udsagnet

italesætter, at kommunen skal sanktionere kontanthjælpsmodtagere, som ikke lever op til deres jobsøgning (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 9). Dermed kan man sige, i lighed med hjælpe-diskursen, at ansvars-diskursen også indeholder mange forskellige elementer.

Arbejdes-diskurs

Der synes også at være en arbejdes-diskurs på spil i reformen. Denne kommer til syne gennem det fjerde udsagn, som italesætter, at man skal arbejde for at få sin kontanthjælp enten i en virksomhedspraktik, et flexjob eller i en nytte indsats (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 8).

Jobrettet-diskurs

Der synes også at være en jobrettet-diskurs på spil i reformen. Diskursen kommer eksempelvis til syne ved, at det andet udsagn udtrykker, at jobparate kontanthjælpsmodtagere skal mødes med krav om en intensiv jobsøgning (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 7). Diskursen kommer også til syne gennem det tredje udsagn, hvor jobcenteret skal formidle job til dem, som ikke selv kan finde dem (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 8). Herudover kommer diskursen til syne gennem det sjette udsagn, hvor kontanthjælpsmodtageren mødes med en sanktion, hvis denne ikke lever op til de jobsøgningskrav, som er til stede (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 9). Sidst og ikke mindst kommer den jobrettet-diskurs til syne i det syvende udsagn, som giver udtryk for, at personer med komplekse problemer får en helhedsorienteret indsats, der til sidst munder ud i en jobrettet indsats (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 10). Den jobrettet-diskurs rummer på den måde mange forskellige elementer, hvilket også har været tilfældet med de foregående diskurser.

Indflydelse-diskurs

Som det sidste i forbindelse med denne reform, så forekommer der også at være en indflydelses-diskurs på spil. Indflydelses-diskursen kommer til udtryk gennem det første udsagn, der italesætter, at kommunen og kontanthjælpsmodtageren skal samarbejde om visitationen (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 7). Indflydelses-diskursen kommer også til udtryk gennem det ottende udsagn. Nærmere bestemt ved at udsagnet italesætter, at kommunen gennem empowerment skal hjælpe kontanthjælpsmodtageren med at få mere indflydelse og ansvar omkring egen sag (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 12). Den sidste diskurs rummer således også flere elementer.

"Aftale om et kontanthjælpssystem hvor det kan betale sig at arbejde – Jobreform fase I" (2015)

Den næste del indeholder en analyse af tre udvalgte citater fra "Aftale om et kontanthjælpssystem hvor det kan betale sig at arbejde – jobreform fase I" (2015). Denne del gentager fremgangsmåden fra den foregående del. Med øje for at forstå udsagnene og de mulige forbindelser på tværs af reform- og aftaletekster, så bygger dette afsnit videre på den talmæssige rækkefølge, således at det første citat, der behandles, bliver det tiende udsagn i analysen som helhed og så fremdeles.

Tiende udsagn

Det tiende udsagn lyder:

- Alle modtagere af uddannelseshjælp, kontanthjælp eller integrationsydelse, der godt kan arbejde, skal opfylde et krav om 225 timers arbejde inden for et år
- De personer, som ikke lever op til kravet, skal mødes med en konsekvens i form af en reduktion i ydelsen. (Beskæftigelsesministeriet, 2015, s. 3)

Udsagnet italesætter, at alle, som kan arbejde, de skal arbejde for deres ydelse. På baggrund heraf skabes diskursobjekterne "225 timers reglen", "arbejde", "kontanthjælpsmodtager", "konsekvens", da disse alle er genstand for udsagnets handling (Andersen, 1999, s. 45).

Subjektpositionen "den arbejdende kontanthjælpsmodtager" bliver skabt ved, at denne skal arbejde for at få fuld ydelse (Andersen, 1999, s. 45). Yderligere synes det udsagn også at skabe en subjektposition som skal stå for at håndhæve konsekvensen, hvis ikke modtagerne af ydelser kan leve op til 225 timers reglen. Da det er kommunen, som står for beskæftigelsesindsatsen, så skabes "kommunalmedarbejderen" som subjektposition (Andersen, 1999, s. 45).

Udsagnet er også begrebsabonnent. Nærmere bestemt abonnerer udsagnet blandt andet på begreberne "225 timers reglen", "kontanthjælp", "modtager", "ydelse", "krav", "reduktion" og "konsekvens". Udsagnet re-aktualiserer på den måde det fjerde udsagn (det vil sige fra den foregående reform), som netop også abonnerer på begreber, der handler om, at man skal arbejde for sin kontanthjælp (Andersen, 1999, s. 45). I og med at udsagnet også abonnerer på, at der vil være en konsekvens ved ikke at leve op til ovenstående, så reaktualiserer udsagnet det sjette udsagn, da det netop også abonnerer på begreber, som handler om konsekvens ved ikke at leve op til de krav,

som bliver stillet (Andersen, 1999, s. 45).

Udsagnet forekommer at indgå i en arbejdes-strategi, i og med at udsagnet italesætter, at man skal arbejde for sin kontanthjælp. Udsagnet synes herudover at indgå i en krav-strategi, da der stilles krav til kontanthjælpsmodtageren om at arbejde for kontanthjælpen. Desuden forekommer udsagnet at indgå i en konsekvens-strategi, da der netop vil være konsekvenser for kontanthjælpsmodtageren ved ikke at leve op til de krav, som stilles. Dermed finder dette udsagn blandt andet støtte i det fjerde udsagn, da det fjerde udsagn også indgår i en arbejdes-strategi. Udsagnet finder herudover støtte i det sjette udsagn, som indgår i en sanktions-strategi, som kan siges at være i samme boldgade som en konsekvens-strategi (Andersen, 1999, s. 46).

Ellevte udsagn

Det ellevte udsagn lyder på følgende måde:

"(...) Personer med en så begrænset arbejdsevne, at kommunen ud fra et konkret skøn vurderer, at de pågældende ikke vil kunne arbejde 225 timer inden for et år på det ordinære arbejdsmarked, undtages. (...)" (Beskæftigelsesministeriet, 2015, s. 3).

Udsagnet italesætter, at det er kommunen, som skal lave en konkret vurdering af, om en person kan leve op til 225 timers reglen. På baggrund heraf skabes diskursobjekterne "kontanthjælpsmodtageren" og "225 timers reglen". Disse er begge genstand for udsagnets handling (Andersen, 1999, s. 45).

I forhold til ovenstående så skabes subjektpositionen "kommunalmedarbejderen", i og med at det er denne, som skal udføre udsagnets handling, og dermed vurdere om en kontanthjælpsmodtager er for begrænset i sin arbejdsevne til at kunne leve op til 225 timers reglen. Herudover skabes subjektpositionen "kontanthjælpsmodtageren med begrænset arbejdsevne". Denne subjektposition stiller en ageren til rådighed, som man kan handle ud fra, når man er kontanthjælpsmodtager (Andersen, 1999, s. 45).

Dette udsagn abonnerer på begreberne "kontanthjælpsmodtager", "225 timers reglen", "arbejdsevne", "skøn", "arbejde" og "arbejdsmarked". Udsagnet abonnerer ligeledes på begreber, som handler om, at man skal arbejde for sin kontanthjælp. Dette udsagn re-aktualiserer på den måde både det fjerde udsagn og det tiende udsagn, som netop også italesætter, at man skal arbejde for sin kontanthjælp. Dette udsagn tapper også ind i begreber om, at ikke alle er i stand til at arbejde,

hvorfor udsagnet re-aktualiserer det femte udsagn og det syvende udsagn, da de netop også omtaler denne problematik.

Udsagnet forekommer at indgå i en ansvars-strategi, da det er kommunen, som har ansvaret for at vurdere, om nogle kontanthjælpsmodtagere er for dårlige til at arbejde i 225 timer inden for tolv måneder. På baggrund heraf finder udsagnet støtte i de udsagn fra den foregående reform, som også indgår i en ansvars-strategi (Andersen, 1999, s. 46).

Tolvte udsagn

Det tolvte udsagn lyder på følgende måde:

For personer, der er i risiko for at blive omfattet af 225 timers reglen, skal kommunen desuden være særlig opmærksom på at støtte borgeren i at få fodfæste på arbejdsmarked, herunder sikre, at borgeren får den nødvendige hjælp til at finde mulige arbejdsgivere og søge job. (...). (Beskæftigelsesministeriet, 2015, s. 1)

Ved at udsagnet italesætter, at kommunen skal være særlige opmærksomme på og støtte kontanthjælpsmodtager, som er i risiko for at ramme 225 timers reglen, så skabes diskursobjekterne "kontanthjælpsmodtageren" og "225 timers reglen". Disse objekter er dermed centrum for kommunens handling i henhold til udsagnet (Andersen, 1999, s. 45).

Af den grund skabes subjektpositionen "kommunalmedarbejderen", da det er denne, som skal stå for udsagnets handling (Andersen, 1999, s. 45). Yderligere skabes også subjektpositionen "den udsatte borger", da det er denne, som er i risiko for at miste noget af sin kontanthjælp, ved netop ikke at leve op til 225 timers reglen (Andersen, 1999, s. 45).

Dette udsagn er også begrebsabonnet. Udsagnet abonnerer nærmere bestemt på begreberne "225 timers reglen", "borger", "hjælp", "kommunen", "arbejdsmarked", "jobsøgning", "tilbud", "mentorstøtte" og "jobformidling". Ved at udsagnet abonnerer på 225 timers reglen, så re-aktualiseres det tiende udsagn og det ellefte udsagn, da disse netop også abonnerer på 225 timersreglen (Andersen, 1999, s. 45). Udsagnet re-aktualiserer yderligere det tredje udsagn, der også abonnerer på at hjælpe kontanthjælpsmodtagere med at finde et job, hvis de ikke selv kan (Andersen, 1999, s. 45).

Dette udsagn synes at indgå i en hjælpe-strategi, da kommunen skal hjælpe borgere, som er i

risiko for at falde for 225 timers reglen. Udsagnet forekommer yderligere at indgå i en ansvars-strategi, da kommunen har ansvaret for at være særlig opmærksom på dem, som kan falde for 225 timers reglen. Kommunen skal således hjælpe dem til, at de ikke gør det, ved at stille tilbud om mentorstøtte og jobformidling. Udsagnet finder på den måde støtte i det tiende udsagn, da dette også indgår i en ansvars-strategi. Udsagnet finder yderligere støtte i de udsagn, som også indgår i en ansvars-strategi (Andersen, 1999, s. 46). Sluttelig synes dette udsagn også at indgå i en arbejdes-strategi, da hjælpen er målrettet til at få kontanthjælpsmodtageren til at arbejde i 225 timer om året. Som følge heraf finder udsagnet også støtte i det fjerde udsagn og i det tiende udsagn, da disse også indgår i en arbejdes-strategi.

Mulige diskurser i "Aftale om et kontanthjælpssystem hvor det kan betale sig at arbejde – jobreform fase I"

Opsummerende, så indikerer "Aftale om et kontanthjælpssystem hvor det kan betale sig at arbejde – jobreform fase I", at der er sket en udvikling i kontanthjælpssystemet, hvor det bliver endnu mere præciseret, at der skal arbejdes for, at man kan få ret til den fulde kontanthjælpsydelse ved, at man som minimum skal arbejde 225 timer i et ordinært job. Dette betyder, at kommunalmedarbejderen får et nyt fokus punkt, da de skal hjælpe kontanthjælpsmodtagere på en ny måde.

Hjælpe-diskurs

I "Aftale om et kontanthjælpssystem hvor det kan betale sig at arbejde – jobreform fase I" forekommer der at være en hjælpe-diskurs på spil. Dette kommer til udtryk ved, at det tolvte udsagn italesætter, at det er kommunens opgave at hjælpe dem, som er i risiko for at falde for 225 timers reglen, ved at hjælpe dem med at finde et arbejde (Beskæftigelsesministeriet, 2015, s. 1). Denne hjælpe-diskurs minder om hjælpe-diskursen fra den foregående reform, da de begge italesætter, at jobcentret skal hjælpe kontanthjælpsmodtageren med at finde et job.

Ansvars-diskurs

Der synes herudover at være en ansvars-diskurs på spil. Dette finder støtte i det ellefte udsagn, der italesætter, at det er kommunen, som har ansvar for at vurdere om en kontanthjælpsmodtager ikke er i stand til at leve op til 225 timers reglen (Beskæftigelsesministeriet, 2015, s. 3).

Arbejdes-diskurs

Udover de nævnte diskurser, så forekommer der også at være en arbejdes-diskurs på spil. Dette skyldes, at både det tiende udsagn, det ellefte udsagn og det tolvte udsagn italesætter, at man skal arbejde 225 timer inden for 12 måneder i et ordinært arbejde før, at man kan modtage fuld kontanthjælpsydelse (Beskæftigelsesministeriet, 2015, s. 3). På baggrund heraf forekommer forståelsen af, at der er en arbejdes-diskurs på spil i begge reformtekster; arbejdsdiskursen kommer imidlertid til udtryk i to forskellige krav til, hvilket arbejde og hvor meget man skal arbejde.

"Aftale om mere enkle og skærpede sanktioner, styrket kontrol med snyd og færre fejludbetalinger" (2018)

Denne del rummer en analyse af tre udvalgte citater fra "Aftale om mere enkle og skærpede sanktioner, styrket kontrol med snyd og færre fejludbetalinger" (2018). Fremgangsmåden fra de foregående afsnit gentages. Dette afsnit bygger ligeledes videre på den talmæssige rækkefølge. Dette betyder, at dette afsnit ligger ud med det trettende udsagn.

Trettende udsagn

Det trettende udsagn lyder:

(...) Kommunerne skal selv og i samarbejde med borgeren tilrettelægge det konkrete indhold af aftalerne ud fra en individuel og konkret vurdering af, hvad der er meningsfuldt i den enkelte situation. Der stilles dermed ikke fra centralt hold krav om, at alle ledige skal søge et bestemt antal job indenfor en vis periode. (Beskæftigelsesministeriet, 2018, s. 4)

Udsagnet italesætter, at det er kommunens pligt at indgå en aftale om jobsøgningen med kontanthjælpsmodtageren. På baggrund heraf skabes diskursobjektet "kontanthjælpsmodtager", da denne er genstand for kommunens handling (Andersen, 1999, s. 45). Yderligere skabes diskursobjektet "jobsøgning", da jobsøgning også er genstand for handling; både for kommunen og for modtageren af ydelser (Andersen, 1999, s. 45).

Udsagnet skaber subjektpositionen "kontanthjælpsmodtager", da disse skal indgå en aftale med kommunen om deres jobsøgning. De bliver dermed givet en mulighed for at agere igennem

italesættelse af udsagnet (Andersen, 1999, s. 45). På baggrund heraf skabes også subjektpositionen "kommunalmedarbejderen", da denne - ved første samtale med kontanthjælpsmodtageren - skal lave aftale omkring kontanthjælpsmodtagerens jobsøgningsaktiviteter (Andersen, 1999, s. 45).

Dette udsagn er også begrebsabonnent. Udsagnet abonnerer nærmere bestemt på begreberne "kommune", "krav", "samarbejde", "vurdering", "individuel", "job", "meningsfuldt", "ledige" og "centralt hold" (Andersen, 1999, s. 45). Udsagnet re-aktualiserer det første udsagn, da de begge italesætter, at kommunen og kontanthjælpsmodtageren skal samarbejde (Andersen, 1999, s. 45). Udsagnet re-aktualiserer også det andet udsagn, det tredje udsagn og det syvende udsagn, da disse udsagn også abonnerer på begreber, som hører til jobsøgning (Andersen, 1999, s. 45).

Udsagnet synes at indgå i en ansvars-strategi, da kommunen har pligt til at holde samtale med ydelsesmodtageren omkring jobsøgning. Udsagnet synes også at finde støtte i de to foregående reformer, hvor der også er udsagn, der forekommer at indgå i en ansvars-strategi. Udsagnet forekommer derudover at indgå i en samarbejdes-strategi, eftersom kommunen og kontanthjælpsmodtageren skal samarbejde omkring indholdet af jobsøgningsaktiviteterne i forhold til, hvad der er mest meningsfyldt for kontanthjælpsmodtageren. Udsagnet synes derfor at finde støtte i det første udsagn, da dette udsagn også forekommer at indgå i en samarbejdes-strategi. Dette udsagn synes yderligere at indgå i en jobrettet-strategi, da udsagnet netop italesætter jobsøgning som det primære. Udsagnet finder dermed muligvis støtte i det andet udsagn, det tredje udsagn, det fjerde udsagn og det tiende udsagn, da disse også forekommer at indgå i en jobrettet-strategi (Andersen, 1999, s. 46).

Fjortende udsagn

Det fjortende udsagn lyder på følgende måde:

Kommunen skal således ved første henvendelse om hjælp, vejlede i forhold til alle rettigheder og pligter og dermed ikke længere målrette vejledningen i forhold til, om borgeren indkaldes til en samtale eller et tilbud, da disse vejledninger har forskelligt indhold. (Beskæftigelsesministeriet, 2018, s. 5)

Ved at udsagnet italesætter, at kommunen nu skal vejlede en borger om alle dens rettigheder, og ikke kun om rettigheder med henblik på tilbud og samtaler, så skabes diskursobjekterne "borgeren", "rettigheder" og "vejledning"; diskursobjekter, som er genstand for kommunens handling i

forhold til udsagnet (Andersen, 1999, s. 45).

Udsagnet skaber subjektpositionen "kommunalmedarbejderen", da det er denne, som skal vejlede borgeren. Yderligere skabes subjektpositionen "borgeren", da denne også bliver i stand til at handle i kraft af, at den bliver vejledt af kommunen om dennes rettigheder (Andersen, 1999, s. 45).

"Kommunen", "hjælp", "vejlede", "rettigheder", "borgeren", "samtale" og "tilbud" er alle begreber, som dette udsagn abonnerer på. Udsagnet kan således siges at være begrebsabonnent. Udsagnet kan derudover siges at re-aktualisere det ottende udsagn, som italesætter, at det handler om at give kontanthjælpsmodtageren mulighed for at tage del i sin sag, hvilket også bliver muligt i dette udsagn, hvis man kender alle sine rettigheder og pligter (Andersen, 1999, s. 45).

Udsagnet forekommer at indgå i en hjælpe-strategi, da kommunen skal hjælpe borgeren med at forstå de rettigheder og pligter, som man har som ledig. Udsagnet synes yderligere at indgå i en ansvars-strategi, da det er kommunens ansvar at vejlede og hjælpe den ledige med at forstå dennes rettigheder. Derfor finder dette udsagn støtte i de to foregående reformer, hvor nogle af udsagnene også indgår i en ansvars-strategi (Andersen, 1999, s. 46).

Femtende udsagn

Det femtende udsagn lyder:

"Samtidigt er det vigtigt, at kommunerne har fokus på, hvordan kommunerne bedst kan understøtte aktivitetsparate borgeres muligheder for at komme tættere på arbejdsmarkedet eller uddannelse og stille de fornødne foranstaltninger og hjælpemidler til rådighed for aktivitetsparate borgere." (Beskæftigelsesministeriet, 2018, s. 6).

Udsagnet italesætter, at kommunen skal have fokus på at understøtte aktivitetsparate borgere, så de kan komme tættere på arbejdsmarkedet, ved at stille hjælpemidler og foranstaltninger til rådighed, som kan understøtte ovenstående. Som følge heraf skabes diskursobjekterne "den aktivitetsparate borger" og "understøttelse"; diskursobjekterne er genstand for kommunes handling i udsagnet (Andersen, 1999, s. 45).

I den forbindelse skabes subjektpositionen "kommunalmedarbejderen", fordi denne får stillet et handlerum til rådighed i udsagnet, ved at den får mulighed for at hjælpe den ledige (Andersen, 1999, s. 45).

Dette udsagn er også begrebsabonnent og abonnerer på "aktivitetsparat", "borger", "arbejdsmarked", "rådighed", "muligheder", "foranstaltninger" og "hjælpemidler. Dette udsagn kan derfor siges at re-aktualisere dette syvende udsagn, da dette udsagn også abonnerer på begreber, som handler om at hjælpe aktivitetsparate med at få den hjælp, som de behøver for at bringe dem tættere på et arbejde (Andersen, 1999, s. 46).

Dette udsagn synes at indgå i en hjælpe-strategi, da udsagnet netop italesætter, at kommunen skal hjælpe borgeren med, hvad de finder nødvendigt for at bringe dem tættere på arbejdsmarkedet. Dermed finder dette udsagn støtte i de andre udsagn, som også indgår i en hjælpe-strategi, herunder særligt i det syvende udsagn, der netop handler om at hjælpe aktivitetsparate ledige tættere på arbejdsmarkedet (Andersen, 1999, s. 46). Udsagnet forekommer desuden at indgå i en jobrettet-strategi, da hjælpen i sidste ende skal munde ud i, at den aktivitetsparate får et job. Dermed finder udsagnet støtte i det andet udsagn, det tredje udsagn, det syvende udsagn og det trettende udsagn, som også forekommer at indgå i denne strategi. Samtidig synes udsagnet også at indgå i en ansvars-strategi, da kommunen har ansvar for ovenstående. Dermed finder udsagnet støtte i de andre udsagn, som også indgår i en ansvars-strategi (Andersen, 1999, s. 46).

Mulige diskurser i "Aftale om mere enkle og skærpede sanktioner, styrket kontrol med snyd og færre fejludbetalinger"

På baggrund af den foregående analyse del, så forekommer forståelse af, at "Aftale om mere enkle og skærpede sanktioner, styrket kontrol med snyd og færre fejludbetalinger" bidrager til at præcisere, hvordan kommunalmedarbejderen konkret skal forholde sig i forbindelse med forskellige situationer, og hvordan kommunalmedarbejderen skal hjælpe kontanthjælpsmodtageren bedst. I det nedenstående fremanalyseres mulige diskurser.

Hjælpe-diskurs

Der forekommer at være en hjælpe-diskurs på spil i "Aftale om mere enkle og skærpede sanktioner, styrket kontrol med snyd og færre fejludbetalinger". Dette skyldes eksempelvis, at det fjortende udsagn italesætter, at det er kommunens opgave at vejlede kontanthjælpsmodtageren i forhold til alle dennes rettigheder og pligter, som kontanthjælpsmodtageren har i kontanthjælpssystemet (Beskæftigelsesministeriet, 2018, s. 5). Hjælp-diskursen kommer også til syne i det femtende udsagn,

der giver udtryk for, at det er kommunens opgave at understøtte kontanthjælpsmodtageren, som har udfordringer udover ledighed (Beskæftigelsesministeriet, 2018, s. 6). Hjælpe-diskursen minder på den måde om den hjælpe-diskurs, som er på spil i "Aftale om en reform af kontanthjælpssystemet – flere i uddannelse og job" (2013), fordi den også handler om at hjælpe dem, som har problemer udover ledighed.

Ansvars-diskurs

Der synes også at være en ansvars-diskurs på spil. Dette skyldes eksempelvis, at det trettende udsagn giver udtryk for, at kommunerne har pligt til at indgå aftale omkring jobsøgningsaktiviteter med kontanthjælpsmodtageren (Beskæftigelsesministeriet, 2018, s. 4). Tankerne om en ansvars-diskurs finder også begrundelse i det femtende udsagn, som italesætter, at kommunen skal have ekstra fokus på at give aktivitetsparate kontanthjælpsmodtagere en helhedsorienteret hjælp (Beskæftigelsesministeriet, 2018, s. 6).

Jobrettet-diskurs

Foruden en hjælpe-diskurs og en ansvars-diskurs, så synes der også at være en jobrettet-diskurs på spil. Nærmere bestemt italesætter det trettende udsagn, at kommunen og kontanthjælpsmodtageren skal samarbejde omkring kontanthjælpsmodtagerens jobsøgning (Beskæftigelsesministeriet, 2018, s. 4). En mulig jobrettet-diskurs finder også sin begrundelse i det femtende udsagn, der giver udtryk for, at kommunen skal stille med alle de nødvendige hjælpemidler og foranstaltninger i forhold til at bringe den aktivitetsparate kontanthjælpsmodtager, tættere på at job (Beskæftigelsesministeriet, 2018, s. 6). På baggrund af det foregående forekommer en forståelse af, at den jobrettet-diskurs indeholder mange forskellige elementer, hvilket også er tilfældet med mange af de andre diskurser, som opgaven på stående fod har fremanalyseret/set tyndinger af.

Indflydelses-diskurs

Som det sidste i forbindelse med analysen af "Aftale om mere enkle og skærpede sanktioner, styrket kontrol med snyd og færre fejlludbetalinger", så forekommer der også at være en indflydelses-diskurs på spil. Dette skyldes blandt andet, at det trettende udsagn giver udtryk for, at kommunen skal samarbejde med kontanthjælpsmodtageren omkring dennes jobsøgningsaktiviteter, så det netop giver bedst mening for kontanthjælpsmodtageren (Beskæftigelsesministeriet, 2018, s. 4).

Det skyldes også, at det fjortende udsagn italesætter, at kommunen vejleder kontanthjælpsmodtageren om alle dennes rettigheder og pligter i systemet (Beskæftigelsesministeriet, 2018, s. 5), og ved at kontanthjælpsmodtageren har styr på alle sine rettigheder og pligter, så bliver det også lettere at øve indflydelse i egen sag.

"Aftale om nyt kontanthjælpssystem med plads til børnene" (2022)

I det følgende indgår den sidste del af diskursanalysen. Nærmere bestemt analyseres tre udvalgte citater fra "Aftale om nyt kontanthjælpssystem med plads til børnene" (2022). Denne del følger fortsat samme fremgangsmåde og fortsætter den talmæssige rækkefølge i forhold til udsagnene. Således starter delen med det sekstende udsagn.

Sekstende udsagn

Det sekstende udsagn lyder på følgende måde:

"(...) For at sikre midlertidighed indføres der en afklaringsret for aktivitetsparate borgere, der er fyldt 30 år, når de har modtaget hjælp i kontanthjælpssystemet i to sammenhængende år. (...)" (Beskæftigelsesministeriet, 2022, s. 5).

Ved at udsagnet italesætter, at der indføres en afklaringsret for kontanthjælpsmodtagere, der har været i systemet i sammenhængende to år, så skabes diskursobjekterne "afklaringsret" og "aktivitetsparate kontanthjælpsmodtager". Disse diskursobjekter er begge genstand for udsagnets handling (Andersen, 1999, s. 45).

Eftersom udsagnet ikke nævner, hvem der skal stå for at udføre den ovenstående handling, så er det alligevel tænkeligt, at udsagnet skaber subjektpositionen "kommunalmedarbejderen", da det er kommunen, som står for beskæftigelsesindsatsen (Andersen, 1999, s. 45). Udsagnet skaber derudover subjektpositionen "den aktivitetsparate kontanthjælpsmodtager", da denne nu bliver givet en rettighed i udsagnet, og dermed bliver givet en måde at handle på.

Dette udsagn abonnerer på begreberne "afklaringsret", "kontanthjælpssystemet", "borger" og "aktivitetsparat". Dette udsagn synes derfor at åbne for et nyt associationsfelt, da udsagnet nu italesætter, at der skal indføres en ret, som specifikt er til nogle bestemte inden for kontanthjælpssystemet, hvorved udsagnet er med til at potentialisere fremtidige udsagn (Andersen, 1999, s. 46).

Samtidig synes udsagnet også at re-aktualisere det syvende udsagn, da dette udsagn også italesætter, at aktivitetsparate kontanthjælpsmodtager skal have en hjælp, som omfavner hele dem og ikke kun målet, som er et arbejde (Andersen, 1999, s. 46).

Dette udsagn synes at indgå i en rets-strategi, i og med at kontanthjælpsmodtageren har ret til at få en afklaring på, hvorfor kontanthjælpsmodtageren bliver ved med at være i kontanthjælpssystemet. Udsagnet forekommer også at indgå i en afklarings-strategi, da man netop ønsker at få folk, som har været på kontanthjælp længe, afklaret.

Syttende udsagn

Det syttende udsagn lyder på følgende måde:

”Afklaringsretten skal sikre, at kommunen har fokus på at sikre fremgang i borgerens sag og hurtigere får taget stilling til borgerens videre vej fremad.” (Beskæftigelsesministeriet, 2022, s. 5).

Ved at udsagnet giver udtryk for, at kommunens fokus skal lægge på at sikre fremgang i borgerens sag, så skabes diskursobjektet ”borgeren”, da kommunens handling skal rette sig mod denne. Herudover skabes diskursobjektet ”afklaringsret”, da dette indgår i kommunens handling med borgeren (Andersen, 1999, s. 45).

Udsagnet skaber subjektpositionen ”kommunalmedarbejderen”, da det er denne, som skal stå for, at borgeren får sin sag afklaret, og dermed at sikre, at der altid er fremgang i forhold til borgeren. Yderligere skabes subjektpositionen ”borgeren”, i og med at det er denne, som skal have afklaret sin situation. Borgeren bliver både diskursobjekt og subjektposition, da denne både er genstand for kommunen, men også er en subjektposition som man kan træde ind i (Andersen, 1999, s. 45).

Dette udsagn abonnerer på begreberne ”afklaringsret”, ”kommunen”, ”borgeren”, ”sag” og ”fremgang”. Udsagnet re-aktualiserer dermed det sekstende udsagn, da begge udsagn eksempelvis italesætter begreber som ”afklaringsret” og ”borger” (Andersen, 1999, s. 46).

Dette udsagn synes at indgå i de samme strategier som det sekstende udsagn. Nærmere bestemt i en rets-strategi og en afklarings-strategi. På den måde finder de to udsagn støtte i hinanden (Andersen, 1999, s. 49).

Attende udsagn

Det attende og sidste udsagn lyder på følgende måde:

"(...) en særlig forpligtelse til kommunerne om at vejlede borgerne om retten til at søge om ressourceforløb eller fleksjob, hvis kommunen som led i genvurderingen vurderer, at borgerens sag ikke skal forelægges rehabiliteringsteamet. (...)." (Beskæftigelsesministeriet, 2022, s. 5).

Udsagnet udtrykker, at kommunen har pligt til at vejlede borgerne om deres ret til at søge om ressourceforløb eller fleksjob. Dette er med til at skabe diskursobjekterne "borgeren", "ressourceforløb" og "fleksjob". Disse er genstand for udsagnets handling (Andersen, 1999, s. 45).

I forhold til ovenstående så skabes "kommunalmedarbejderen" som subjektposition, da det er denne som skal vejlede borgeren om ovenstående. Yderligere bliver "borgeren" også skabt som subjektposition, da denne nu i kraft af udsagnet bliver i stand til at søge om et ressourceforløb eller fleksjob (Andersen, 1999, s. 45).

Dette udsagn abonnerer på begreberne "særlig forpligtelse", "kommunen", "borger", "ret", "ressourceforløb", "fleksjob", "rehabiliteringsteamet", "vurdering" og "sag". Dermed synes dette udsagn også at re-aktualisere de to foregående udsagn, da de også abonnerer på begreber som har med vejledning og udredning af borgeren at gøre (Andersen, 1999, s. 46).

Dette udsagn synes at indgå i en ansvars-strategi, i og med at kommunen har en særlig forpligtelse til at vejlede borgere, hvis sag ikke skal for et rehabiliteringsteam om at søge et ressourceforløb eller et fleksjob, og dermed finder det støtte i de andre udsagn, som også indgår i en ansvars-strategi (Andersen, 1999, s. 46). Udsagnet forekommer også at indgå i en hjælpe-strategi, da kommunen skal hjælpe borgeren med at søge om ressourceforløb eller fleksjob.

Mulige diskurser i "Aftale om nyt kontanthjælpssystem med plads til børnene" (2022)

Med udgangspunkt i det foregående, så kan det udledes, at denne aftale indfører endnu en dimension til det at arbejde med beskæftigelse. Dette kommer til syne ved, at der med denne aftale bliver indført en afklaringsret; en afklaringsret, der stiller krav til kommunalmedarbejdernes handle- rum. I det nedenstående fremanalyseres mulige diskurser.

Hjælpe-diskurs

Der forekommer at være en hjælpe-diskurs på spil i "Aftale om nyt kontanthjælpssystem med plads til børnene" (2022). Dette skyldes eksempelvis at det sekstende udsagn og det syttende udsagn giver udtryk for, at kontanthjælpsmodtageren efter to år i systemet skal have en afklaring på deres situation, og dermed hjælper man kontanthjælpsmodtageren videre i systemet (Beskæftigelsesministeriet, 2022, s. 5). Hjælpe-diskursen synes også at være på spil på baggrund af det attende udsagn, der italesætter, at kommunerne er forpligtet til at vejlede kontanthjælpsmodtager om retten til at søge fleksjob eller ressourceforløb, hvis ikke deres sag skal for rehabiliteringsnævnet (Beskæftigelsesministeriet, 2022, s. 5). Hjælpe-diskursen minder på den måde om den hjælpe-diskurs, som forekommer at være på spil i "Aftale om mere enkle og skærpede sanktioner, styrket kontrol med snyd og færre fejludbetalinger" (2018), da denne også italesætter, at kommunen skal vejlede kontanthjælpsmodtageren om dennes rettigheder.

Ansvars-diskurs

Der forekommer også at være en ansvars-diskurs på spil i "Aftale om nyt kontanthjælpssystem med plads til børnene" (2022), idet det attende udsagn italesætter, at kommunerne er forpligtet til at vejlede borger om alle de rettigheder og pligter, som de har, når de er i kontanthjælpssystemet (Beskæftigelsesministeriet, 2022, s. 5).

Indflydelses-diskurs

Sidst og ikke mindst synes der at være en indflydelses-diskurs på spil i "Aftale om nyt kontanthjælpssystem med plads til børnene" (2022). Dette skyldes, at det attende udsagn italesætter, at kommunen skal vejlede kontanthjælpsmodtageren om at søge ressourceforløb eller fleksjob, hvis deres sag ikke skal for rehabiliteringsteamet (Beskæftigelsesministeriet, 2022, s. 5). I forlængelse heraf forekommer forståelsen af, at indflydelses-diskursen kommer til syne på forskellig vis i reformteksterne.

Opsamling på diskursanalysen

Som følge af ovenstående diskursanalyse, så forekommer der at være fem diskurser på spil i reformerne og aftaleteksterne, nærmere bestemt en hjælpe-diskurs, en arbejdes-diskurs, en jobrettet-

diskurs, en indflydelses-diskurs og en ansvars-diskurs. Disse beskrives nærmere og udfoldes i analyse/diskussionen om subjektpositioner.

Diskurserne i spil

I den følgende del starter opgaven med at bevæge sig ned på et redegørende niveau igen. Nærmere bestemt redegøres der for det første for økonomien i et jobcenter fra Ina Stevenius Ringsdal og Bjarne Lynderup kapitlet "Jobcentrets økonomi og økonomistyring", herunder de økonomiske rammer for jobcentrene. Den nævnte redegørelse foretages med henblik, at den senere kan understøtte analysen og diskussionen omkring kommunalmedarbejderens handlemuligheder. Herefter redegøres der for det andet for street-level bureaucracy fra Anders Bøggild Christensens bog "Socialrådgiveren i frontlinjen – En introduktion til street-level bureaucracy i socialt arbejde". Den redegørelse finder også sted med henblik på senere at komme i spil i forbindelse med selvsamme. For det tredje redegøres der for empowerment begrebet fra bogen "Empowerment i socialt arbejde" af Maja Lundemark Andersen og Pernille Nørlund Brok – redegørelsen foretages endnu engang med øje for selvsamme. For det fjerde redegøres der for Foucaults magtbegreb fra "Magtens former" af Nanna Mik-Meyer og Kasper Villadsen. For det femte og sidste redegøres der for subjektiveringsteori fra Malou Juelskjær og Helle Plauborgs kapitel "Læring og didaktik udsat for poststrukturalistisk tænkning". Subjektiveringsteorien anvendes med henblik at vise og problematisere, hvilke handlemuligheder, som kommunalmedarbejderen tilbydes. I forbindelse med dette sættes det før skilrede teori i spil.

Økonomien i et jobcenter

I Danmark har vi flexicurity-modellen. Det betyder, at det er nemt for danske arbejdsgivere at hyre og afskedige medarbejder, dette danner grundlag for at meget fleksibelt arbejdsmarked. Af samme årsag er det derfor også nødvendigt at have et sikkerhedsnet, for dem som bliver afskediget. Da det ellers ikke ville være muligt at operere ud fra ovenstående model (Ringsdal & Lynderup, 2016, s. 152). Og det sikkerhedsnet består blandt andet af, at man kan modtage kontanthjælp, hvis man står uden arbejde (Borger.dk, 2024)

Som tidligere nævnt, så er det kommunerne og derigennem jobcentrene, som står for udførelsen af beskæftigelsesindsatsen (Beskæftigelsesloven, 2024). Og da kommunernes økonomi på

beskæftigelsesområdet er stram, så har den daglige drift af jobcentrene stor betydning. Kommunernes budget på beskæftigelsesområdet bliver lavet fra år til år, og det har den betydning, at selv de mindste fejl kan have stor betydning for den overordnet økonomi i kommunen (Ringsdal & Lynderup, 2016, s. 153). Som følge heraf stilles der store krav til medarbejderen i jobcentret. Da denne skal hjælpe borgeren inden for de givne rammer. Det betyder, at det ikke altid er muligt at give den hjælp som jobcentermedarbejderen finder bedst at give (Ringsdal & Lynderup, 2016, s. 153).

Selvom det er kommunen som kan styre økonomien i jobcenteret, så er dette bare ikke tilfældet, fordi man med kommunalreformen i 2007, blev bundet op på den statslige økonomi og styring, og derfor var og er man nødt til at tilrette lægge indsatsen ud fra staten ønsker (Ringsdal & Lynderup, 2016, s. 156). Styringen af jobcenter sker gennem indsamlede kvantitative data, så stiller det krav til, at medarbejderen i jobcenteret er gode til at indrapportere de ting, som de gør for borgeren, da de ellers ikke vil kunne blive refunderet for deres indsats (Ringsdal & Lynderup, 2016, s. 155-156). Og i den forbindelse bliver det også ekstra vigtigt at jobcentermedarbejderen ved hvilke økonomiske budgetter de har med at gøre, da dette har betydning for hvilken hjælp og indsats de kan give borgeren (Ringsdal & Lynderup, 2016, s. 166).

Street-level bureaucracy

I og med at der i opgaven ønskes at se på socialarbejderens arbejde med kontanthjælpsmodtagere, så er det også interessant at kigge på et begreb som street-level bureaucracy. Denne opgave har valgt at tage udgangspunkt i Anders Bøggild Christensen bog "Socialrådgiveren i frontlinjen – En introduktion til street-level bureaucracy i socialt arbejde", Om netop ovenstående begreb.

Ifølge Christensen er frontlinjen politisk, det betyder, at vi som borger først rigtig møder politiken, når vi får den givet af en medarbejder. Det kan for eksempel være i mødet med en jobcentermedarbejder, hvis man er arbejdsløs (Christensen, 2021, s. 15). Derfor handler politik heller ikke kun om selve udformningen af lovgivningen, men også om, hvordan politikken bliver udmøntet ude i virkeligheden. Og det er her frontlinjemedarbejderen kommer ind i billedet, fordi de skal både administrere lovgivningen i deres arbejde, men de skal også omsætte loven til virkelighed. Derfor kommer frontlinjemedarbejderen til at spille en stor rolle i selve lovgivningen, og hvordan denne udføres, da lovgivningen netop hviler på skøn og handlinger fra frontlinjemedarbejderen

(Christensen, 2021, s. 15). Skønnet er de valg, som frontlinjemedarbejderen træffer omkring hvad, som kan have betydning for borgeren, og er dermed individuelt fra frontlinjemedarbejder til frontlinjemedarbejder (Christensen, 2021, s. 16-17). Skønnet bliver påvirket af de rammer og regler, som er på det givne område, som frontlinjemedarbejderen arbejder indenfor (Christensen, 2021, s. 17). Kategorisering er også en vigtig del af frontlinjearbejdet, da det er med til at indsnævre de skønsmuligheder, som en frontlinjemedarbejder har. Som følge heraf møder systemet altid borgeren som en del af en kategori, som kan gives en specifik hjælp, og ikke som et unikt individ (Christensen, 2021, s. 18).

I forhold til street-level bureaucracy, så arbejder frontlinjemedarbejderen i et krydspres, som betyder, at frontlinjemedarbejderen står i en situation, hvor denne skal leve op til modsatrettede forventninger. Forventninger fra de systemiske rammer, forventninger fra borgeren og måske også forventningerne fra frontlinjemedarbejderen selv (Christensen, 2021, s. 18).

Empowerment

I bogen "Empowerment i socialt arbejde" beskriver Maja Lundemark Andersen og Pernille Nørnlund Brok empowerment som et mange siddet begreb. De deler derfor ordet op for at beskrive det. I den forbindelse kommer de frem til, at empowerment som begreb betyder: at der gives magt til og mulighed til noget, og der netop er to involveret i denne handling (Andersen & Brok, 2021, s. 17-18). Derved ses det, at der også er et magtaspekt involveret i begrebet, da der er nogen, som giver tilladelse eller magt til noget. I opgavens tilfælde vil det være kommunalmedarbejderen, som giver tilladelse til, at kontanthjælpsmodtageren selv tager noget af magten. Der er altså en asymmetri til stede, hvilket der altid vil være, når man har med socialt arbejde at gøre (Andersen & Brok, 2021, s. 18). Det er også vigtigt at forstå empowerment arbejde som en tredeling mellem individ, grupper og samfundet, da det sociale problem skal forstås gennem samfundet og dets kontekster, og ikke som noget individet selv er skyld i (Andersen & Brok, 2021, s. 19). Andersen og Brok fastslår dog, at man aldrig skal forstå empowerment som et fastlås begreb, da det hele tiden bliver udsat for fortolkning (Andersen & Brok, s. 21). Andersen og Brok beskriver tre socialpolitiske varianter af empowerment: den neoliberale forståelse, som handler om, at den enkelte skal kunne vælge mellem velfærdsydelser, men det betyder også, at den enkelte skal stå på mål for sine egne handlinger på både godt og ondt (Andersen & Brok, s. 21, s. 23). Den socialliberale forståelse, som handler om, at

den enkelte skal inddrages og myndiggøres i det sociale arbejde, og dermed bliver der skabt et individuelt fokus (Andersen & Brok, 2021, s. 23). Og en socialkritisk tilgang, som handler om, at man ønsker at bevidstgøre kollektivet, så det via magtudvikling kan påvirke de undertrykkende og strukturelle forhold, som er i samfundet (Andersen & Brok, 2021, s. 23). Disse forståelser kan også sættes sammen i det sociale arbejde, og viser dermed igen, at empowerment ikke kan fastlåses som begreb i praksis ifølge Andersen & Brok.

Magt

Ifølge Foucault er magt noget som "(...) cirkulerer gennem sociale relationer, begivenheder og materialiserede anordninger (...)" (Juelskjær & Plauborg, 2013, s. 259). Det kan for eksempel netop være et jobcenter, hvor individer "forordner og underkaster sig effekter af magt" (Juelskjær & Plauborg, 2013, s. 259). Det betyder også, at magt er dynamisk, og noget som findes i alle diskursive og sociale praksisser. Derfor skal magt ikke forstås som nogen eller noget har. Magt er skabende og produktiv (Juelskjær & Plauborg, 2013, s. 259). Og ikke noget som på den måde er undertrykkende (Mik-Meyer & Villadsen, 2007, s. 11). I forlængelse her af skal magt ses som noget, der ønsker at skabe individer til bestemte type af individer; sagt med andre ord blive til et bestemt subjekt (Mik-Meyer & Villadsen, 2007, s. 17).

Den moderne stat er ifølge Foucault både totaliserende og individualiserende på samme tid. Den moderne stat totaliserer, når den for eksempel inddeler personer i forskellige risikogrupper og fastsætter, at alle skal betale skat. Den individualiserer derimod, når den kigger på den enkelte borger, og dermed bliver opmærksom på borgerens personlighed og selvværd (Mik-Meyer & Villadsen, 2007, s. 17). Når vi kigger på magt i forhold til Foucault, er det også værd at nævne det, som han kalder den pastorale magt. For den pastorale magt forsvandt nemlig ikke med kirkens formindskede magt. For ifølge Foucault lever den stadig videre i den moderne velfærdsstat. Den lever blandt andet videre i socialarbejdere og virksomhedskonsulenter og mange flere (Mik-Meyer & Villadsen, 2007, s. 18). Men hvad er så den pastorale magt ifølge Foucault? Den pastorale magt retter sig mod personens kerne, det vil sige, at den kigger på personens hemmeligheder, tanker, og generelt alt, som foregår i en persons inderste (Mik-Meyer & Villadsen, 2007, s. 18). Det vil sige, at for at pastoren kunne hjælpe, så var personen nødt til at krænge sit hjerte ud. Og på den måde blev personen bundet op på sine ord, og derved mener Foucault, at man kan sige, at den besidder en

sandhedshævdelse (Mik-Meyer & Villadsen, 2007, s. 18). Den pastorale magt vil ifølge Foucault hører til den individualiserende magt (Mik-Meyer & Villadsen, 2007, s. 18). Det betyder derfor også, at før individet kan få hjælp, så er personen nødt til at fortælle alt om sig selv. Deraf får den, som skal hjælpe individet, en slags autoritet over individet, hvor denne derfor gør sig til dommer over personens indre lidelser (Mik-Meyer & Villadsen, 2007, s. 18). En anden ting som Foucault også påpeger, det er, at samfundet har en tendens til at inddele personer i kategorier (Mik-Meyer & Villadsen, 2007, s. 19). Det kan for eksempel være den motiverede jobsøgende vs. den ikke motiverede jobsøgende.

Subjektivering

Da der i opgaven laves en diskursanalyse inspireret af Foucault, så er det også aktuelt at inddrage subjektivering. Diskursanalysen er som sagt med til at vise, hvilke diskurser, som er på spil i reformerne. For som sagt er diskursanalysen med til at vise, hvilke diskurser, som er i et samfund. Som nævnt ovenfor er udsagn med til at danne subjektpositioner, som giver personer et handlerum (Andersen, 1999, s. 45). Og det er netop det diskurs analysen skal være med til at vise, hvad det er for nogle diskurser, som er i samfundet, og hvorfor det er dem, som er det og ikke andre (Juelskjær & Plauborg, 2013, s. 260). Det betyder dermed også, at man med diskursanalysen er med til at af-selvfølgeliggøre, de diskurser som er i samfundet (Juelskjær & Plauborg, 2013, s. 260). Som nævnt tidligere er diskurser med til at give personer en forståelse for, hvordan de handler og opfører sig. For det er nemlig igennem blandt andet italesættelse og brugen af diskurser, at de gøres til virkelighed, og ved at man anvender diskursen bliver man samtidig subjekt i diskursen, og dette kalder man for subjektivering (Juelskjær & Plauborg, 2013, s. 260). Og det er netop det som et udsagn også skal gøre som tidligere nævnt, den skal skabe subjektpositioner, som kan overgives til personer (Andersen, 1999, s. 45). Man bruger subjektivering ved, at man som person både "underkaster/underlægger sig og kommer til eksistens" (Juelskjær & Plauborg, 2013, s. 262). Det betyder, at det er igennem subjektiveringen, at vi bliver i stand til at beherske dobbeltbevægelsen *underkastelsesmestring*. Og det betyder som sagt også, at vi ved at underkaste os de diskurser, som er i samfundet, bliver til handlende og talende individer. I og med man underkaster sig diskurserne bliver at handle og tale muligt, men det betyder også, at der så bliver noget, som bliver umuligt (Juelskjær & Plauborg, 2013, s. 262). Dermed er subjektivering med til at individet tillægges og tillægges

sig en identitet og et selv. Dette er dog en identitet, som man kan sige er teoretisk skabt, i og med at den er skabt ud fra de diskursive praksisser (Juelskjær & Plauborg, 2013, s. 262). I et samfund er der aldrig kun en diskurs. Derimod er der mange og ofte modsætningsfyldte diskurser, og derfor kan man tale om, at vi som individer har multiple selver. Det betyder, at vi som individer kan skifte mellem forskellige diskurser afhængigt af, hvilke situationer og momenter, vi er en del af, og i den forbindelse er det de tilgængelige diskurser i de forskellige situationer og momenter, som bestemmer, hvordan vi kan handle og tale (Juelskjær & Plauborg, 2013, s. 262-263).

Dette betyder også, at "diskurserne er konformerende og regulerende ikke mindst fordi vi er udliveret til en dynamik kaldet "kulturel genkendelighed"" (Juelskjær & Plauborg, 2013, s. 263). Dette betyder, at man er afhængig af, at andre individer genkender en, for at man kan være til. I den forlængelse er det nødvendigt, at et andet individ genkender en som tilhørende en bestemt subjektposition, og at man som individ selv handler efter den diskursive praksis, som netop tilhører ens subjektposition (Juelskjær & Plauborg, 2013, s. 263). I denne sammenhæng skal det også lyde, at diskurserne stiller sociale kategorier og underkategorier til rådighed, som man som individ påtager sig (Juelskjær & Plauborg, 2013, s. 263).

Dette ovenstående er interessant at inddrage, da opgaven netop ønsker at kigge på socialarbejderens arbejde, og netop derfor ønsker opgaven at kigge på, hvilke måder socialarbejderen kan agere på i mødet med borgeren på kontanthjælp i henhold til reformteksterne. Ligeledes ønsker opgaven også at kigge på, hvilken betydning reformteksterne har for borgeren, som modtager kontanthjælp.

Kommunalmedarbejderen

I det følgende afsnit inddrages den netop redegjorte subjektiveringsteori. Dette gøres med øje for at fremanalysere de subjektpositioner, som kommunalmedarbejderen tilbydes i diskurserne fra reform- og aftaleteksterne, og hvad kommunalmedarbejderen skal gøre for at indtage specifikke subjektpositioner. Subjektpositionerne skal yderligere bruges til at diskutere og problematisere de forventninger, som kommunalmedarbejderen bliver mødt af i praksis. Med øje for sidst nævnte inddrages den netop gennemgåede teori, herunder street-level bureaucracy og empowerment, og diverse undersøgelser.

Kommunalmedarbejderen i diskurserne

Som det fremgår af diskursanalysen, så er der fem diskurser, som springer i øjnene: en hjælpe-diskurs, en indflydelses-diskurs, en ansvar-diskurs, en jobrettet-diskurs og en arbejdes-diskurs. I alle disse diskurser bliver ”kommunalmedarbejderen” skabt som subjektposition (Andersen, 1999, s. 45). Det betyder, at man som individ er nødt til at underkaste sig de diskurser, som er på beskæftigelsesområdet, for at man kan blive et handlende individ (Juelskjær & Plauborg, 2013, s. 262). Disse diskurser - som er i reform- og aftaleteksterne – stiller krav til, hvordan kommunalmedarbejderen skal handle.

Kommunalmedarbejderen skal i den jobrettet-diskurs blandt andet leve op til at møde den jobsøgende med krav om en intensiv jobsøgning (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 8), samtidig skal kommunalmedarbejderen også sanktionere dem, som ikke lever op til kravene om denne jobsøgning (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 9). Det betyder, at individet skal genkendes af en anden, som en der lever op til ovenstående for at leve op til kravet om kulturel genkendelighed (Juelskjær & Plauborg, 2013, s. 262). Men som det fremgår i diskursanalysen, så udvikler den jobrettet-diskurs sig i takt med reformerne til, at kommunalmedarbejderen nu også skal have fokus på den enkelte og dennes jobsøgning, så den giver bedst mening i forhold til den jobsøgende (Beskæftigelsesministeriet, 2018, s. 4). Samtidig med at man som kommunalmedarbejder også skal hjælpe den aktivitetsparate kontanthjælpsmodtagere tættere på et job ved at stille alle de nødvendige hjælpemidler og tiltag til rådighed (Beskæftigelsesministeriet, 2018, s. 6). Denne udvikling stiller dermed krav til, at kommunalmedarbejderen kan udvikle og forandre sin arbejdsgange i takt med de reformer, som kommer på området. I den forbindelse ændrer den kulturelle genkendelighed sig også i takt med de ting, som reformerne tilføjer til diskurserne. Denne udvikling i diskurserne kan også have den konsekvens, at det bliver svære for individet at leve op til subjektpositionen kommunalmedarbejderen, da disse ændrer sig forholdsvis ofte. Og det betyder, at individet er i risiko for at blive set som den dårlige kommunalmedarbejder, da de netop ikke lever op til ovenstående krav i den jobrettet-diskurs (Juelskjær & Plauborg, 2013, s. 263).

Det er derfor også interessant at kigge på det krav, som indflydelses-diskursen stiller til kommunalmedarbejderen. Indflydelses-diskursens påvirkning på kommunalmedarbejderen indebærer, at den stiller krav omkring, at kommunalmedarbejderen og kontanthjælpsmodtageren skal samarbejde. Samarbejdet skal blandt andet ske, når kontanthjælpsmodtageren skal visiteres. Her skal

kommunalmedarbejderen i samarbejde med kontanthjælpsmodtageren visitere denne som enten jobparat eller aktivitetsparat (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 7). Dette samarbejde udvikles i takt med aftalen "Aftale om mere enkle og skærpede sanktioner, styrket kontrol med snyd og færre fejludbetalinger" (2018), hvor samarbejdet nu også indebærer, at samarbejdet også skal ske omkring kontanthjælpsmodtagerens jobsøgning, så denne nu bliver tilrettelagt sammen med den enkelte kontanthjælpsmodtager (Beskæftigelsesministeriet, 2018, s. 4). I forbindelse med reformen "Aftale om en reform af kontanthjælpssystemet – flere i uddannelse og job" (2013), så bliver der indført et krav om, at kommunalmedarbejderen skal arbejde empowerment orienteret med kontanthjælpsmodtageren (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 13). Og dette understøttes yderligere af aftalerne "Aftale om mere enkle og skærpede sanktioner, styrket kontrol med snyd og færre fejludbetalinger" (2018) og "Aftale om nyt kontanthjælpssystem med plads til børnene" (2022), hvor kommunalmedarbejderen skal vejlede kontanthjælpsmodtageren om alle dennes pligter og rettigheder, som denne har i kontanthjælpssystemet (Beskæftigelsesministeriet, 2018, s. 5). Og kommunalmedarbejderen skal nu også vejlede kontanthjælpsmodtageren om, hvordan denne søger ressourceforløb og fleksjob (Beskæftigelsesministeriet, 2022, s. 5). Alle disse krav stilles til individet for at kunne indtage subjektpositionen kommunalmedarbejderen i indflydelses-diskursen.

I forbindelse med ovenstående diskurser og de handlerum, som de stiller til rådighed for kommunalmedarbejderen, så er det også interessant at kigge på, hvilke handlerum, som kommunalmedarbejderen får stillet til rådighed i arbejdes-diskursen. Kommunalmedarbejderen skal gøre følgende for at leve op til kulturel genkendelighed i arbejdes-diskursen (Juelskjær & Plauborg, 2013, s. 263). Nærmere bestemt skal kommunalmedarbejderen sørge for, at de jobparate kontanthjælpsmodtagere arbejder for deres kontanthjælp. Denne udvikler sig dog i takt med reformerne. Hvor det i reformen "Aftale om en reform af kontanthjælpssystemet – flere i uddannelse og job" (2013) er nok, at kontanthjælpsmodtageren arbejder i en nytteindsats, et fleksjob eller en virksomhedspraktik (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 8), så bliver det i reformen "Aftale om et kontanthjælpssystem hvor det kan betale sig at arbejde – Jobreform fase I" (2015) bestemt, at denne skal arbejde 225 timer inden for tolv måneder i et ordinært job, hvis denne vil beholde den fulde ydelse (Beskæftigelsesministeriet, 2015, s. 3). Dermed skal kommunalmedarbejderen forhold sige til de nye regler, som er på området, og derfor ændre sine arbejdsgange for at leve op til kravet om kulturel genkendelighed (Juelskjær & Plauborg, 2013, s. 263).

Slutlig kigges der på, hvilke handlerum og krav kommunalmedarbejderen får stillet til rådighed i hjælpe-diskursen og ansvars-diskursen (Juelskjær & Plauborg, 2013, s. 361). Hjælpe-diskursen synes som sagt at være på spil i alle reformerne, da alle reformerne har det formål at hjælpe alle, som står uden for arbejdsmarkedet, ind på arbejdsmarkedet (Beskæftigelsesministeriet, 2013; Beskæftigelsesministeriet, 2015; Beskæftigelsesministeriet, 2018; Beskæftigelsesministeriet, 2022). Og det er derfor kommunalmedarbejderens opgave at gøre ovenstående. Dermed kommer ansvars-diskursen også på banen, da den netop italesætter, at det er kommunalmedarbejderen, som har ansvaret for denne indsats. Hjælpe-diskursen stiller blandt andet følgende krav til kommunalmedarbejderen, og kommer på mange måder i spil på samme tid, som de andre diskurser: hjælpe virksomheder med at fastholde og finde arbejdskraft (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 13). Hjælpe kontanthjælpsmodtager igennem empowerment med at tage ansvar for egen sag (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 12). Hjælpe kontanthjælpsmodtager med at finde et job (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 8). Hjælpe den aktivitetsparate kontanthjælpsmodtager ved en helhedsorienteret indsats (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 10). Hjælpe kontanthjælpsmodtagere, som er i fare for at falde for 225 timers reglen (Beskæftigelsesministeriet, 2015, s. 1). Vejlede kontanthjælpsmodtageren i forhold til alle dens rettigheder og ikke kun nogen (Beskæftigelsesministeriet, 2018, s. 5). Give kontanthjælpsmodtageren en afklaring, hvis de har været i kontanthjælpssystemet i to år (Beskæftigelsesministeriet, 2022, s. 5). Og dermed ses det også, at ansvars-diskursen kommer til udtryk i hjælpe-diskursen, da det netop er kommunalmedarbejderen, som har ansvaret med at hjælpe kontanthjælpsmodtageren i job.

Delkonklusion

På baggrund af ovenstående fremgår det, at kommunalmedarbejderen skal gøre mange ting for at leve op til kravet om kulturel genkendelighed i de forskellige diskurser. Dermed bliver det også tydeligt, at kommunalmedarbejderen bliver givet et stort handlerum, hvor denne har ansvaret for mange forskellige opgaver, i og med at denne blandt andet skal hjælpe jobparate med at finde et arbejde, og hjælpe aktivitetsparate med at komme tættere på arbejdsmarkedet ved at give dem en helhedsorienteret indsats, hvor det netop ikke kun handler om at finde et arbejde, men hvor der også er fokus på de andre problemer, som en aktivitetsparat kontanthjælpsmodtager kan have. Yderligere skal kommunalmedarbejderen også hjælpe virksomhederne med at fastholde og finde

arbejdskraft.

I forhold til ovenstående kan der sættes spørgsmålstejn ved, om det er muligt for kommunalmedarbejderen at leve op til de ovenstående krav som diskurserne stiller. Denne problemstilling vil blive belyst i det kommende afsnit.

Kommunalmedarbejderen i arbejde

Som det fremgår i diskursanalysen, så udvikler diskurserne sig i takt med, at der kommer flere reformer og aftaler på området. Dette betyder, at kommunalmedarbejderen skal være i stand til at omstille sig i sit arbejde for at leve op til diskurserne. Og dette kan tænkes at være svært for kommunalmedarbejderen, når disse reformer og aftaler kommer så forholdsvis ofte, da der siden 2013 i hvert fald har været seks reformer og aftaler, som har haft betydning for kommunalmedarbejdernes arbejde med kontanthjælpsmodtagerne. Det betyder derfor også, at de rammer, inden for hvilke kommunalmedarbejderen skal udføre sit skøn, ofte ændre sig. Dette betyder, at kommunalmedarbejderen ofte skal bruge tid på at sætte sig ind i de nye regler, og dermed går der tid fra selve arbejdet med kontanthjælpsmodtageren (Christensen, 2021, s. 35). Dette kan yderligere betyde, at kontanthjælpsmodtageren også får sværere ved at forstå regler og pligter, og dermed får svære ved at leve op til de på daværende og nuværende gældende regler. Og dette kan derfor tænkes at føre til udfordringer i samarbejdet mellem kontanthjælpsmodtageren og kommunalmedarbejderen.

Det er derfor tænkeligt, at kommunalmedarbejderen oplever at stå i et krydspres mellem borgerens forventninger på den ene side og den gældende lovgivning på den anden side. Da borgeren som oftest har forventninger om at blive mødt som et individ med sin helt egen specifikke situation (Christensen, 2021, s. 18), så er dette bare som regel ikke tilfældet, når man kommer i kontakt med det offentlige system. Dette ses også udspillet i reformen "Aftale om en reform af kontanthjælpssystemet – flere i uddannelse og job" (2013), hvor kommunalmedarbejderen skal inddele kontanthjælpsmodtagere i to grupper; dem som er aktivitetsparate, og dem som er jobparate kontanthjælpsmodtagere (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 7). Dermed ses det, hvordan magten er skabende, i og med at den skaber to objektgrupper, og dermed kan man sige, at magten på en og samme tid netop er totaliserende og individualiserende, da den netop inddeler personer i kategorier, men for at komme i en af disse grupper, så skal kommunalmedarbejderen kigge på selve

individet for at forstå dennes problemer og udfordringer (Mik-Meyer & Villadsen, 2007, s. 17). Og dermed kan man sige, at kommunalmedarbejderen netop bliver sat i det ovenstående krydspres, da det er kommunalmedarbejderen, som skal stå for ovenstående inddeling (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 7). Fordi, hvad er det for nogle ting, som er udslagsgivende for, om man bliver sat i den ene kategori frem for den anden? Og som det står i reformen "Aftale om en reform af kontanthjælpssystemet – flere i uddannelse og job" (2013), så er det kommunalmedarbejderens vurdering. Og i og med at det er en vurdering, som hver kommunalmedarbejder selv skal gøre, så kan man sætte spørgsmålstejn ved, om dette altid giver det rigtige resultat. Dette bakkes op af en undersøgelse lavet af Dansk Arbejdsgiverforening, hvor hver sjette borger, som bliver visiteret som aktivitetsparate er i job efter seks måneder. Derved stiller Dansk Arbejdsgiverforening altså også spørgsmålstejn ved den måde kommunerne visiterer kontanthjælpsmodtagerne på (Dansk Arbejdsgiverforening, 2024). Men i forbindelse med det, så kan man også sige, at kommunalmedarbejderen lever op til det, som den jobrettet-diskurs stiller krav om, i og med at den indsats, som gives, har det formål at bringe den enkelte i arbejde - jobparat som aktivitetsparat. Og dette viser måske også, at kommunalmedarbejderen faktisk er i stand til at arbejde helhedsorienteret med den aktivitetsparate kontanthjælpsmodtager (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 10), da denne netop bliver i stand til at tage et arbejde på normale vilkår, efter bare seks måneder. Og det er jo også her, at den aktivitetsparate kontanthjælpsmodtager adskiller sig fra den jobparate kontanthjælpsmodtager, da denne inden for tre måneder ikke vil være i stand til at tage et arbejde, og derfor kræver en anden indsats end den jobparate (Borger.dk, 2024). Og dermed kan man sige, at undersøgelsen fra Dansk Arbejdsgiverforening også understøtter, at kommunalmedarbejderen i nogle tilfælde formår at arbejde helhedsorienteret, da aktivitetsparate faktisk kommer i ordinært arbejde (Dansk Arbejdsgiverforening, 2024).

I forbindelse med ovenstående, så er det interessant at inddrage, at kommunalmedarbejderen skal leve op til reformernes og aftalernes diskurser for at være en god kommunalmedarbejder. Det ses, at der er flere forskellige diskurser på spil i ovenstående diskursanalyse. Det betyder derfor, at kommunalmedarbejderen skal navigere i alle disse i dennes arbejde, og dermed træde ind i det som Juelskjær og Plauborg omtaler som multiple selver. Disse multiple selver gør, at man som individ er i stand til at træde ind i forskellige diskurser afhængigt af, hvilken situation man er i (Juelskjær & Plauborg, 2013, s. 262-263). I og med at man som individ har multiple selver, så gør det

som sagt, at man er i stand til at agere og handle efter forskellige diskurser på forskellige tidspunkter. Men det er på forskellige tidspunkter, og der opstår derfor en problematik, når man i samme situation skal navigere i flere diskurser på en gang. Og det er lige netop det, som er tilfældet hos kommunalmedarbejderen, da denne skal være i stand til at navigere og handle ud fra de diskurser, som bliver stillet til rådighed i reformerne og aftalerne på samme tid. Vi ser dette pres komme til udtryk ved, at indflydelses-diskursen og ansvars-diskursen på nogen måder vil forskellige ting. Indflydelses-diskursen dikterer, at kommunalmedarbejderen skal inddrage kontanthjælpsmodtageren og samarbejde med denne omkring dennes forløb (Beskæftigelsesministeriet, 2013; Beskæftigelsesministeriet, 2018; Beskæftigelsesministeriet, 2022), men samtidig så siger ansvars-diskursen, at de aktivitetsparate kontanthjælpsmodtagere skal have en helhedsorienteret indsats (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 10). Disse lyder umiddelbart til fint at kunne sameksistere, men der kan også synes at opstå en konflikt, hvis kommunalmedarbejderen og kontanthjælpsmodtageren ikke er enige omkring den indsats, som skal gives. Dette kan yderligere besværliggøres ved, at der er nogle systemkrav, som gør, at det ikke er muligt for kommunalmedarbejderen at give den indsats, som kommunalmedarbejderen finder god. Og dermed kan man se, at der endnu engang opstår et krydspres mellem kontanthjælpsmodtagerens forventninger til kommunalmedarbejderen og de rammer, som kommunalmedarbejderen arbejder under i systemet, da netop økonomien er med til at diktere, hvad som er muligt og ikke muligt for kommunalmedarbejderen (Ringsdal & Lynderup, 2016, s. 152). Det betyder altså, at kommunalmedarbejderen kan ende med at stå i en situation, hvor kommunalmedarbejderen ikke føler, at denne kan give den bedste indsats for kontanthjælpsmodtagere, fordi økonomien i kommunen giver nogle andre betingelser for kommunalmedarbejderens arbejde end dem, som faktisk kommer til udtryk i diskurserne i reformerne og aftalerne (Ringsdal & Lynderup, 2016, s. 166).

Yderligere i forbindelse med kommunalmedarbejderens helhedsorienteret indsats, så kan der også synes at være nogle vanskeligheder ved at leve op dette, fordi kommunalmedarbejderen er afhængig af andre systemer end bare kontanthjælpssystemet, hvilket bliver bakket op af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings kvalitative undersøgelse af langvarige kontanthjælpsforløb, hvor netop jobcenter medarbejdere beskriver, at de oplever, at der er en asymmetri i forhold til de samarbejder som jobcenteret skal indgå i omkring kontanthjælpsmodtageren, da disse ikke er afhængig af jobcenter, som jobcenteret er afhængig af dem (Styrelsen for Arbejdsmarked og

Rekruttering, 2022, s. 12). Og dermed understøtte dette, at kommunalmedarbejderen kan have svært ved at leve op til at give borgeren en helhedsorienteret indsats, da de står med indsatsen alene, selvom den er af tværfaglig karakter. Og dermed bliver det svært for kommunalmedarbejderen at leve op til de diskurser, hvor den helhedsorienteret indsats indgår i, da kommunalmedarbejderen kan have svært ved at leve op til kravet om kulturel genkendelighed (Juelskjær & Plauborg, 2016, s. 263). Og hermed kan kommunalmedarbejderen ende med at blive set som den dårlige kommunalmedarbejder. Dette kan tænkes at betyde, at kontanthjælpsmodtageren ikke vil være tilfreds med kommunalmedarbejderen, og dermed bliver det sværere for kommunalmedarbejderen at leve op til de andre diskurser, som italesætter, at kommunalmedarbejderen og kontanthjælpsmodtageren skal samarbejde.

Men på samme tidspunkt så er det også kommunalmedarbejdernes opgave at sanktionere kontanthjælpsmodtagere, som ikke lever op til de krav, som er stillet dem i reformerne og aftalerne (Beskæftigelsesministeriet, 2013; Beskæftigelsesministeriet, 2018). Det betyder også, at det samarbejde som kommunalmedarbejderen og kontanthjælpsmodtageren skal have, det vil være præget af en asymmetri (Andersen & Brok, 2021, s. 18). Det er dermed også interessant at kigge på den hjælpe-diskurs, som er på spil og dikterer, at kommunalmedarbejderen skal arbejde empowerment orienteret med kontanthjælpsmodtageren (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 12). At arbejde empowerment betyder som sagt, at man skal inddrage borgeren i sagen, som handler om dem selv, så denne kan tage et ansvar (Andersen & Brok, 2021, s. 23). For som det også ligger i empowerment, så handler det om, at nogen giver tilladelse til, at en anden part kan handle (Andersen & Brok, 2011, 17-18). Og det viser netop den asymmetri og magt, som er i at arbejde med empowerment af en borger. Men det kræver ikke kun noget af kommunalmedarbejderen at arbejde empowerment orienteret. Det kræver også, at kontanthjælpsmodtageren er villig til at tage ansvar for egen situation, og dermed har lyst til at tage det ansvar, som kommunalmedarbejderen giver dem. Og det er også det, som man ser, at kommunalmedarbejderen gør i indflydelses-diskursen, hvor det er kommunalmedarbejderen, som giver tilladelse til, at kontanthjælpsmodtageren tager mere ansvar i egen sag. Man kan sætte spørgsmålstejn ved, om indflydelses-diskursen reelt giver kontanthjælpsmodtageren en reel indflydelse, fordi kommunalmedarbejderen arbejder i et stramt styret system, som man også ser i reformerne og aftalerne, hvor kontanthjælpsmodtagerne skal stå til rådighed og arbejde for deres kontanthjælp (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 7;

Beskæftigelsesministeriet, 2015, s. 3; Beskæftigelsesministeriet, 2022). Derfor kan man netop sige, at der ikke er det store handlerum til rådighed for kontanthjælpsmodtageren at handle på, hvis ikke denne skal sanktioneres for ikke at leve op til de krav, som stilles. Man ser dog, at reformteksterne forsøger at give kontanthjælpsmodtageren mere indflydelse, ved at forpligte kommunalmedarbejderen til at oplyse og vejlede kontanthjælpsmodtageren om alle dennes rettigheder og pligter i systemet (Beskæftigelsesministeriet, 2018, s. 5).

Som nævnt tidligere, så kræver empowerment også, at man har med kontanthjælpsmodtagere at gøre, som ønsker at tage ansvar, og det synes også at være en mulighed, at man som kommunalmedarbejder arbejder med nogen, som bestemt ikke har tænkt sig at samarbejde. Dette scenarie synes at blive bakket op af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings kvalitative undersøgelse af langvarige kontanthjælpsforløb, hvor de netop beskriver problemet med at arbejde med kontanthjælpsmodtagere, som har været i systemet så længe, at de har affundet sig med at være på kontanthjælp, så de derfor ikke ønsker at tage det ansvar, som bliver dem givet af kommunalmedarbejderen (Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, 2022, s. 8). Men selv om disse ikke lever op til de krav, som bliver dem stillet, så giver det ikke mening at sanktionere dem, da det vurderes, at det ikke ville fremme at bringe dem tættere på arbejdsmarkedet (Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, 2022, s. 8). Og det er netop også det, som kommunalmedarbejderen skal leve op til, når denne sanktionerer en kontanthjælpsmodtager, fordi som det står i reformerne og aftalerne, så skal det at sanktionere en kontanthjælpsmodtager have en gavnlig effekt. Det betyder at sanktionere skal være med til at skabe incitament til at stå til rådighed for arbejdsmarkedet, og i den forlængelse, så betyder det også, at det ikke giver mening at sanktionere nogen, man som kommunalmedarbejder ved, der har svært eller ikke mulighed for at leve op til de krav, som bliver dem stillet på grund af deres situation (Beskæftigelsesministeriet, 2013, s. 7; Beskæftigelsesministeriet, 2018, s. 2). Og det fører os tilbage til, at kommunalmedarbejderen skal arbejde ud fra deres eget skøn, og dermed vurdere om sanktionen vil gavne kontanthjælpsmodtagerens rådighed, men samtidig skal de også samarbejde, og det stiller krav til, at kontanthjælpsmodtageren er nødt til at "krænge" sit hjerte ud for, at denne får den nødvendige hjælp og bliver sanktioneret mest fair. Dette leder hen til, hvad Foucault kalder den pastorale magt, hvor borgeren netop skal "krænge" sit hjerte ud, for at kunne få hjælp (Mik-Meyer & Villadsen, 2007, s. 18).

Med øje for det skøn og krydspres som kommunalmedarbejderen arbejder under, så synes det også interessant at inddrage de rammer, som kommunalmedarbejderen arbejder under. I og med at det er kommunalmedarbejderen, som udfører skønnet, så betyder det også, at lovgivningen kommer til live ved, at kommunalmedarbejderen udfører sit arbejde. Og det betyder også, at kontanthjælpsmodtageren først møder politikken, når denne møder kommunalmedarbejderen i systemet (Christensen, 2021, s. 15). Det er netop også lovgivningen, som kommer til udtryk i diskurserne, men hvad gør man som kommunalmedarbejder, hvis man ikke syntes, at lovgivningen er optimal. Det er tænkeligt, at det er det som krydspreset også handler om. For hvad gør man så? Fordi, indtil nu har det handlet om, at det kan være svært for kommunalmedarbejderen at leve op til de diskurser, som er i lovgivningen. Man ser for eksempel i Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings kvalitative undersøgelse af langvarige kontanthjælpsforløb, at jobcentermedarbejdere føler, at nogen af de krav, som lovgivningen stiller som for eksempel 225 timers reglen og vejledning af borgeren om sanktioner og krav, de er i vejen for det rigtige arbejde med kontanthjælpsmodtageren, som fokuserer på at bringe denne i job (Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, 2022, s. 15). Dermed viser dette, at kommunalmedarbejderen faktisk direkte er imod det, som ansvars-diskursen stiller af krav. Og dermed kan man stille sig det spørgsmål, om kommunalmedarbejderen måske med vilje, så ikke vil leve op til denne del af ansvars-diskursen, og dermed gå imod den lovgivning, som er på området, da denne ikke finder det nødvendigt. Og i forlængelse heraf er det netop også interessant at inddrage den økonomi, som er en stor del af den måde, som kontanthjælpssystemet kører efter (Ringsdal & Lynderup, 2016, s. 155-156). Noget tyder nemlig på, at økonomien kan være med til at spænde ben for noget af det, som kommunalmedarbejderen gerne vil, som også tidligere nævnt med hensyn til den helhedsorienteret indsats, da der synes at ske en kollision imellem, hvordan systemet er styret og lovgivningen på området. Da beskæftigelsessystemet netop har flere ting at skulle leve op til, end bare det at hjælpe kontanthjælpsmodtagere, da de også har et budget, som er styrende for, hvad som kan lade sig gøre i kommunalmedarbejderens arbejde (Ringsdal & Lynderup, 2016, s. 166). Og derfor skal kommunalmedarbejderen dokumentere alt det arbejde, som denne gør for kontanthjælpsmodtageren, da kommunen ikke vil blive kompenseret, hvis dette ikke sker (Ringsdal & Lynderup, 2016, s. 155-156). Og det er netop også dette, der bliver problematiseret i Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings kvalitative undersøgelse af langvarige kontanthjælpsforløb, at jobcentermedarbejdere føler, at de skal dokumentere

alt for meget, og de bliver ikke målt på, om de bringer en kontanthjælpsmodtager i job, men hvor mange samtaler de har holdt (Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, 2022, s.15). Det virker problematisk, at man har nogle kommunalmedarbejdere, som skal udføre et job ud fra lovgivning, som disse ikke nødvendigvis finder meningsfuld. På baggrund heraf kan man tænke i, at det ikke er gode arbejdsbetingelser, hvorfor nogen potentielt søger andre steder hen. Disse dårlige arbejdsbetingelser understøttes af en medlemsundersøgelse lavet af Dansk Socialrådgiverforening i 2017, hvor socialrådgivere fortæller, at indførelsen af kontanthjælpsloftet og 225 timers har haft stor betydning for arbejdsmiljøet i kommunen (Dansk Socialrådgiverforening, 2017, s. 15). Desuden beskriver socialrådgiverne også at kontanthjælpsloftet og 225 timers reglen ikke har virket efter hensigten. Disse her derimod gjort at kontanthjælpsmodtagere nu i endnu højere grad har fået svært ved at få hverdagen til at hænge sammen økonomisk. Dette har den konsekvens at socialrådgiveren får svære ved at arbejde jobrettet, da der lige pludselig er en masse andre problematikker, som skal tages stilling til, herunder om kontanthjælpsmodtageren kan betale huslejen eller få mad på bordet (Dansk Socialrådgiverforening, 2017, s. 9-10). Det kan virke paradoksalt at, der sker en lovgivning som rammer så skævt i forhold til at hjælpe kontanthjælpsmodtageren, at man først med aftalen i 2023, vælger at afskaffe kontanthjælpsloftet og 225 timers reglen, da denne har været skyld i at kontanthjælpsmodtagere har fået nedsat deres ydelse uberret (Beskæftigelsesministeriet, 2023, s. 3). Og i kraft af afskaffelsen af ovenstående i "Aftale om Nyt kontanthjælpssystem – flere i arbejde, enklere regler og færre børn i lavindkomst" (2023), så betyder det igen, at kommunalmedarbejderen skal forholde sig til ny lovgivning og regler, og dermed kan man kun håbe, at den nyeste reform fra 2023 vil gøre det lettere at være kommunalmedarbejder i beskæftigelsessystemet.

Afrunding

På baggrund af diskursanalysen, så kommer der fem diskurser frem i følgende reformer og aftaler; "Aftale om en reform af kontanthjælpssystemet – flere i uddannelse og job" (2013), "Aftale om et kontanthjælpssystem hvor det kan betale sig at arbejde – Jobreform fase I" (2015), "Aftale om mere enkle og skærpede sanktioner, styrket kontrol med snyd og færre fejludbetalinger" (2018) og "Aftale om nyt kontanthjælpssystem med plads til børnene" (2022). Diskurserne som synes at forekomme er; en hjælpe-diskurs, en ansvars-diskurs, en jobrettet-diskurs, en arbejdsrettet-diskurs og en indflydelses-diskurs. Alle disse diskurser stiller krav til hvordan kommunalmedarbejderen skal handle og agere i forhold til kontanthjælpsmodtageren. Kommunalmedarbejderen skal eksempelvis, hjælpe den jobparate kontanthjælpsmodtagere at finde job. Give den aktivitetsparate kontanthjælpsmodtagere en helhedsorienteret indsats, hvilket betyder at der skal tages hensyn til udfordringer udover ledighed. Og sanktionere de kontanthjælpsmodtagere, som ikke lever op til de krav, som stilles. Det betyder, at kommunalmedarbejderen ikke kun har et fokus i dennes handlemuligheder, men skal navigere inden for mange områder, og også områder, som måske ikke har noget direkte at gøre med beskæftigelse. Det ses også at kommunalmedarbejderen ofte skal forholde sig til ændringer i dennes handlemuligheder, da disse relativt ofte bliver ændret, med de reformer og aftaler som løbende kommer på området. Og netop alle disse ændringer synes at kunne skabe udfordringer for kommunalmedarbejderen i dennes virke, da nogle af de ændringer som bliver indført, skaber et unødvendigt pres på kommunalmedarbejderen, da disse krav kan tage fokus væk fra det som kommunalmedarbejderen finder vigtigt at arbejde med kontanthjælpsmodtageren om, det ses for eksempel at, kommunalmedarbejderen finder det spild af tid at skulle vejlede borgeren om alle dennes rettigheder i stedet for at fokusere på at bringe kontanthjælpsmodtageren tættere på arbejdsmarkedet. Der synes desuden også at opstå en problematik omkring lovgivningen og de faktiske rammer som kommunalmedarbejderen arbejder under, da økonomi nogle gange kan have betydning for hvilken indsats, som en kommunalmedarbejder kan tilbyde en kontanthjælpsmodtager, selvom der i lovgivningen står at denne skal have en helhedsorienteret indsats, så kan den helhedsorienteret indsats opfattes forskelligt afhængigt af det budget, som kommunalmedarbejderen arbejder under. Den helhedsorienteret indsats kan også have forskellig karakter afhængigt af om kommunalmedarbejderen arbejder på tværs af sektorer eller ej.

Derfor kan det siges, at lovgivning ikke altid går hånd i hånd med praksis, da lovgivning kan udfordre praksis og omvendt. Og dette ses ved at man i 2023 vælger at afskaffe kontanthjælpsloftet og 225 timers reglen med "Aftale om Nyt kontanthjælpssystem – flere i arbejde, enklere regler og færre børn i lavindkomst" da disse i praksis har givet udfordringer og fejl.

Litteraturliste

Andersen, M. L., & Brok, P. N. (2021). *Empowerment i socialt arbejde*. Samfundslitteratur.

Andersen, N. Å. (1999). *Diskursive analysestrategier: Foucault, Koselleck, Laclau, Luhmann*. København: Nyt fra Samfundsvidenskaberne.

Beskæftigelsesloven. (LOV nr. 548 af 07/05/2019) *Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats*. Beskæftigelsesministeriet: <https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2019/548>

Beskæftigelsesministeriet (2013, 18. april). Aftale om en reform af kontanthjælpssystemet – flere i uddannelse og job. Lokaliseret d. 30 maj på: https://bm.dk/media/6496/aftaletekst_kontanthjaelpsreform-pdf.pdf

Beskæftigelsesministeriet (2015, 18. november). Aftale om et kontanthjælpssystem hvor det kan betale sig at arbejde – Jobreform fase I. Lokaliseret d. 30. maj 2024 på: <https://bm.dk/media/6473/aftaletekst-pdf.pdf>

Beskæftigelsesministeriet (2018, 16. november). Aftale om mere enkle og skærpede sanktioner, styrket kontrol med snyd og færre fejludbetalinger. Lokaliseret d. 30. maj 2024 på: https://bm.dk/media/8551/aftaletekst_sanktioner.pdf

Beskæftigelsesministeriet (2022, 14. juni). Aftale om nyt kontanthjælpssystem med plads til børnene. Lokaliseret d. 30. maj 2024 på: <https://bm.dk/media/21100/aftale-om-nyt-kontanthjaelpssystem.pdf>

Beskæftigelsesministeriet (2023, 13. oktober). Aftale om Nyt kontanthjælpssystem – flere i arbejde, enklere regler og færre børn i lavindkomst. Lokaliseret d. 30 maj, 2024 på: <https://bm.dk/media/ml3bmn5v/aftale-om-nyt-kontanthjaelpssystem-flere-i-arbejde-enklere-regler-og-faerre-boern-i-lavindkomst.pdf>

Borger.dk (u.å.). Kontanthjælp - er du fyldt 30 år? Lokaliseret d. 30. maj 2024 på: <https://www.borger.dk/arbejde-dagpenge-ferie/Dagpenge-kontanthjaelp-og-sygedagpenge/Kontanthjaelp/Kontanthjaelp-30-eller-derover>

Caswell, D., & Larsen, F. (2015). Frontlinjearbejdet i levering af aktiv beskæftigelsespolitik – hvordan faglige, organisatoriske og styringsmæssige kontekster påvirker dette. Tidsskrift for Arbejdsliv, vol.(17), 9-27.

Christensen, A. B. (2021). *Socialrådgiveren i frontlinjen: En introduktion til street-level bureaucracy i socialt arbejde*. København: Hans Reitzels Forlag.

Danmarks statistik (u.å.) *Rekordfå modtagere af kontanthjælpsydelse*. Lokaliseret d. 30. maj 2024 på: <https://www.dst.dk/da/Statistik/nyheder-analyser-publ/nyt/NytHtml?cid=47871>

Dansk Socialrådgiverforening (2015), Status på beskæftigelsesreformerne - en undersøgelse blandt socialrådgivere på jobcentre. Lokaliseret d. 30. maj 2024 på: <https://socialraadgiverne.dk/wp-content/uploads/2016/10/2015-10-DS-Undersoegelse-StatusImplementeringBeskaeftigelsesreformerne.pdf>

Dansk Socialrådgiverforening (2017), Undersøgelse af implementeringen af kontanthjælpsloftet og 225-timersreglen. Lokaliseret d. 30. maj 2024 på: <https://socialraadgiverne.dk/wp-content/uploads/2017/05/2017-01-Undersoegelse-ImplementeringenKontanthjaelpsloftet-og225-timersreglen.pdf>

Juelskjær, M., & Plauborg, H. (2013). Læring og didaktik udsat for poststrukturalistisk tænkning. I: Qvortrup, A., & Wiberg, M. (Red.), *Læringsteori & didaktik* (s. 257-287). Hans Reitzels Forlag.

Juul, s., & Pedersen, K., B. (2012) Videnskabsteoretiske retninger og projektarbejdet. I: Juul, s., & Pedersen, K., B. (Red.), *Samfundsvidenskabernes videnskab teori en indføring* (s. 399-429). Hans Rietzels Forlag.

Mik-Meyer, N., & Villadsen, K. (2007). *Magtens former: Sociologiske perspektiver på statens møde med borgeren*. København: Hans Reitzels Forlag.

Nielsen, M. H., & Andersen, N. A. (2016). Når styringens ambitioner udfordres af praksis: om at analysere rummet imellem styringens intentioner og situationel praksis. *Dansk sociologi*, vol.(27), 14-34.

Nielsen, M. H., Dall, T., & Madsen, M. B. (2022). Disciplin og omsorg i det hybride jobcenter. *Tidskrift for Arbejdsliv*, vol.(2), 66-83.

Ringsdal, I. S., & Lynderup, B. (2016). Jobcentrets økonomi og økonomistyring. I: Goli, M., & Hansen, L. (Red.), *Beskæftigelsespolitik og socialt arbejde* (s. 151-169). Hans Reitzels Forlag.

Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering (2022). Kvalitativ undersøgelse af langvarige kontanthjælpsforløb. Lokaliseret d. 30. maj på: <https://star.dk/media/21604/kvalitativ-analyse-af-langvarige-kontanthjaelpsforloeb.pdf>

Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering (2024, 7. marts). Ansvar for beskæftigelsesindsatsen. Lokaliseret d. 30. maj 2024 på: <https://star.dk/om-styrelsen/ansvar-for-beskaeftigelsesindsatsen/>

TV2 (2022) *Håbløst arbejde* [Dokumentar] TV2play.

TV2.dk (2022, 2. september). Efter dokumentar kræver partier akut reform af jobcentrene. Lokaliseret d. 30. maj 2024 på: <https://nyheder.tv2.dk/politik/2022-09-02-efter-dokumentar-kræver-partier-akut-reform-af-jobcentrene>

VIVE (2017). Styring af den kommunale beskæftigelsesindsats. Lokaliseret d. 30 maj 2024 på <https://www.vive.dk/da/udgivelser/styring-af-den-kommunale-beskaeftigelsesindsats-0xglb3zk/>

VIVE (2022). Borgeroplevelser af Jobcenter København. Lokaliseret 30. maj 2024 på: <https://www.vive.dk/da/udgivelser/borgeroplevelser-af-jobcenter-koebenhavn-2022-ozol7nzn/>